№ 22. Warszawa, dnia 31 lipca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

517.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 1 lipca 1925 r.

o udzielaniu poręki państwowej.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania poręki państwowej za zobowiązania, wymienione w artykułach następnych, do wysokości 200 miljonów złotych lub równowartości tej sumy w walutach zagranicznych.

Art. 2. Wymieniona w art. 1 poręka państwowa może być udzielana:

1) za zobowiązania banków państwowych i komunalnych;

2) za zobowiązania towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz banków hipotecznych z tytułu emisji listów zastawnych, o ile listy te odpowiadają następującym warunkom:

a) znajdują pokrycie w pierwszej połowie wartości przynoszących stały dochód nieruchomości wiejskich i miejskich, na których hipotekę została udzielona pożyczka i ustanowione prawo zastawu dla tych listów;

b) mają oznaczony okres umorzenia, względnie określony termin płatności;

c) wydawane są pod nadzorem rządowym i zgodnie z warunkami, zatwierdzonemi dla

każdej instytucji, emitującej listy zastawne, zosobna przez Ministra Skarbu;

3) za zobowiązania zapłaty kapitału i odsetek obligacyj, wypuszczanych zgodnie z p. 15 art. 16 ustawy z dnia 14 października 1921 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne (Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 646) na cele budowy i początkowego zaopatrzenia linij kolejowych normalno-torowych użytku publicznego;

4) za zobowiązania zapłaty kapitału i odsetek obligacyj, wypuszczanych przez ciała samorządowe na cel budowy nowych i ulepszenia istniejących urządzeń użyteczności publicznej;

5) za zobowiązania związków rolniczych, Centralnej Kasy Spółek Rolniczych oraz innych centralnych instytucyj spółdzielczych i spółdzielni, mających dostateczne zabezpieczenie w majątku tych instytucyj i w zobowiązaniach ich członków;

6) za zobowiązania osób fizycznych i prawnych, zaciągnięte zagranicą, a zabezpieczone:

a) hipotecznie w pierwszej połowie szacunku nieruchomości;

b) towarami, przeznaczonemi na wywóz, do wysokości 50% ceny rynkowej tych towarów.

Art. 3. Forma papierów wartościowych, korzystających z poręki państwowej na zasadzie postanowień ustawy niniejszej, oraz tekst napisu, stwierdzającego udzielenie gwarancji podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

Art. 4. Upoważnia się Ministra Skarbu do ustalania w granicach, określonych art. 2 niniejszej ustawy, przedmiotu poręki, zakresu odpowiedzialności Skarbu Państwa, oraz ewentualnych warunków dodatkowych.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 13.VII 1925 r. Nr. 68 poz. 481).

Organizacja władz.

518.

ROZPPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1925 r.

w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyi szacunkowych do podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu izby skarbowej w Łucku.

Na zasadzie art. 4, 13 i 15 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dn. 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412), zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się istniejący w okręgu izby skarbowej w Łucku urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w Równem i w jego miejsce tworzy się:

1) urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla miasta Równego,

2) urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla powiatu rówieńskiego, oba z siedzibą w mieście Równem.

§ 2. Dotychczasowe agendy zniesionego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych przechodzą do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 3. Istniejącą dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Równem komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się 2 nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego po jednej przy każdym z nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w składzie 8 członków i tyluż zastępców.

§ 4. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Równem komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego dla miasta Równego i dla pozostałych miejscowości powiatu rówieńskiego przydziela się do terytorjalnie właściwych nowoutworzonych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1925 r. i z tymże dniem tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.VII 1925 r. Nr. 70, poz. 493).

519.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1925 r.

o poleceniu Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zastępstwa prawnego Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu w sprawach hipotek i wierzytelności, objętych umowami zawartemi w dniach 2 marca 1923 r. i 21 marca 1925 r. między Skarbem Państwa a Komunalnym Bankiem Kredytowym w Poznaniu.

Na zasadzie § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmia-

nie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) zarządza się co następuje:

§ 1. Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej wykonywa zastępstwo prawne Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu w sprawach dotyczących hipotek i wierzytelności, objętych umowami zawartemi w dniu 2 marca 1923 r. i 21 marca 1925 r. między Skarbem Państwa a Komunalnym Bankiem Kredytowym w Poznaniu.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 18.VII 1925 r. Nr. 72, poz. 503).

Podatki bezpośrednie.

520.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1925 r.

w sprawie określenia ilości, miejsca urzędowania i składu komisyj szacunkowych podatku dochodowego dla okręgu urzędu skarbowego w Katowicach.

Na mocy art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ogłoszonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla okręgu urzędu skarbowego w Katowicach na czasokres 1925/1926 tworzy się trzy komisje szacunkowe podatku dochodowego, a mianowicie:

a) jedną dla dawnego terytorjum miasta Katowice,

b) drugą dla gmin włączonych do miasta Katowice na mocy ustawy z dnia 15 lipca 1924 r. (Dz. U. Śl. Nr. 18, poz. 76),

c) trzecią dla tej części powiatu katowickiego, która należy do właściwości urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Katowicach.

§ 2. Komisje szacunkowe, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia należy tworzyć w składzie 8-miu członków i tyluż zastępców.

§ 3. Z chwilą ukonstytuowania komisyj szacunkowych na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozwiązuje się dotychczasowe komisje szacunkowe podatku dochodowego na obszarze urzędu skarbowego w Katowicach, z równoczesnem przekazaniem niezałatwionych spraw nowoutworzonym komisjom szacunkowym.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od roku podatkowego 1925.

Jednocześnie traci moc obowiązującą § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 534).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.VII 1925 r. Nr. 70, poz. 494).

Monopol spirytusowy.

521.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1925 r.

o tymczasowem uregulowaniu obrotu spirytusem skażonym ogólnym środkiem skażającym (denaturatem).

Na mocy art. 21, 22, 68 i 99 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 756) zarządza się co następuje:

Przedsiębiorstwa uprawnione do skażania.

§ 1. Skażanie spirytusu może się odbywać:

a) w rektyfikicjach, które zawarły umowy z Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.) na komisową sprzedaż spirytusu monopolowego;

b) w rektyfikacjach, które zawarły z D. P. M. S. umowy rektyfikacyjne i które posiadają urządzenia do skażania i przechowywania spirytusu skażonego, uznane przez D. P. M. S. za odpowiednie.

W innych zakładach spirytusu skażać nie wolno.

§ 2. W drodze wyjątku, w miejscowościach, w których pobliżu nie odbywa się skażanie spirytusu w rektyfikacjach (niema zakładów wymienionych w § 1), D. P. M. S. może zezwolić w porozumieniu z władzą skarbową II instancji na skażanie spirytusu w rozlewniach, jeśli te rozlewnie posiadają urządzenia do skażania i przechowywania spirytusu skażonego, uznane przez D. P. M. S. za odpowiednie.

Skażanie.

§ 3. Uprawnieni do skażania otrzymują spirytus i środek skażający ściśle według dyspozycji D. P. M. S., która też określa ilość spirytusu, podlegającą skażaniu.

Skażanie odbywa się w obecności 2 organów kontroli skarbowej, podług przepisów dotychczas obowiązujących.

Moc denaturatu.

§ 4. Spirytus skażony winien posiadać moc 92° lub 95° według każdorazowych zleceń D. P. M. S.

Warunki i ceny sprzedaży spirytusu skażonego do rozlewu względnie w większych ilościach.

§ 5. D. P. M. S. oraz rektyfikacje wymienione w § 1 lit. a) sprzedają spirytus skażony na warunkach, ustalonych przez D. P. M. S. po cenach każdorazowo ogłoszonych.

Sprzedaż względnie tranzlokacja spirytusu z rektyfikacyj, wymienionych w § 1 lit. b) prowadzi wyłącznie D. P. M. S.

Nabywcy.

§ 6. Nabywać spirytus skażony po powyższych cenach mogą:

a) rozlewnie spirytusu skażonego, za wykazaniem się posiadania uprawnienia bez ograniczeń na warunkach ogólnych wydanych przez D. P. M. S.,

b) osoby i przedsiębiorstwa używające motorów i innych przyrządów, a zużywające do nich większe ilości spirytusu, oraz szpitale na potrzeby własne, o ile pobiorą jednorazowo nie mniej, niż 1 hl. spirytusu denaturowanego 92° lub 95°.

Prawo do rozlewu.

§ 7. Prawo do nabywania i rozlewania spirytusu skażonego mają:

a) wszystkie rozlewnie takiego spirytusu, które dotąd posiadały uprawnienia,

b) rozlewnie, które uprawnienia uzyskają w przyszłości.

§ 8. Podanie o udzielenie prawa założenia rozlewni spirytusu skażonego należy kierować za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji do władzy skarbowej II instancji, która przedłoży sprawę z odpowiednim wnioskiem do decyzji D. P. M. S. W razie przychylnej decyzji D. P. M. S. izba skarbowa wydaje zezwolenie i powiadamia o tem stronę za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji.

§ 9. Spirytus skażony można rozlewać do butelek o pojemności: 0,5 litra, 0,6 litra, 1 litr i 3 litry oraz do naczyń (baniek) 5, 10, 20 i 50-litrowych. Butelki o pojemności 0,6 l. można wydawać tylko do dnia 31 grudnia 1925 r. Do innych naczyń spirytusu skażonego rozlewać nie wolno.

Zamknięcia i etykiety.

§ 10. Tak butelki, jak i bańki, muszą mieć przed sprzedażą zabezpieczone zamknięcia: butelki lakiem i pieczątką firmową rozlewni, lub kapkami ochronnemi, a bańki ołowianemi plombami.

Na każdem naczyniu winna być etykieta, na której należy wyszczególnić:

a) ilość i stopniowość spirytusu skażonego,

b) cenę spirytusu i osobno cenę naczynia,

c) miejsce rozlewu i firmę rozlewni.

Oprócz tego należy umieścić na etykiecie trupią główkę i napisać „płyn trujący".

Nabywcy.

§ 11. Rozlewnie sprzedają spirytus skażony:

a) kupcom detalicznym, uprawnionym przez właściwe władze po przepisanej cenie i tylko w naczyniach o przepisanej pojemności,

b) konsumentom bezpośrednio w ilościach do 50 litrów w naczyniach o przepisanej pojemności i zabezpieczonych w sposób wyżej określony.

Ponad 50 litrów można wydawać sprzedany spirytus w beczce lub innem naczyniu bez zaopatrzenia naczyń tych w plomby.

Przewóz.

§ 12. Przewóz spirytusu skażonego tak w naczyniach o pojemności przepisanej, jak i w naczyniach odbiorców, winien odbywać się za świadectwami przewozowemi, zgodnie z obowiązującemi przepisami o świadectwach przewozowych.

Ceny w rozlewniach.

§ 13. Ceny hurtowe przy sprzedaży spirytusu skażonego w rozlewniach loco skład sprzedawcy bez naczynia, wynoszą:

o mocy 92°

1 *l.*	0,6 *l.*	0,5 *l.*	3, *l.*	5 *l.*	10 *l.*	20 *l.*	50 *l.*	
0.71	0.43	0.36	2.11	3.50	6.98	13 93	34.78	zł.

o mocy 95°

0.73	0.45	0.38	2,17	3.60	7.18	14.33	35.78	zł.

Ponad 50 l. do naczyń odbiorcy po zł 0.68 za litr mocy 92°.

Ponad 50 l. do naczyń odbiorcy po zł 0.70 za litr mocy 95°.

Prawo rozlewni do handlu detalicznego.

§ 14. Rozlewnia jednocześnie może prowadzić i handel detaliczny.

Ceny detaliczne wolno pobierać przy jednorazowym zakupie spirytusu skażonego w ilości do 10 litrów włącznie.

Wszelkie ilości ponad 10 litrów winny być sprzedawane przez rozlewnie po cenach hurtowych.

§ 15. Rozlew spirytusu skażonego nie może odbywać się w ubikacji, w której rozlewnia spirytus ten sprzedaje.

Kaucja za butelki.

§ 16. Za wypożyczone butelki i bańki sprzedawca może pobierać kaucję ponad rzeczywistą wartość naczynia, nadwyżka ta jednak nie może przekraczać 10% rzeczywistej wartości naczynia. Sprzedawca obowiązany jest do przyjmowania z powrotem nieuszkodzonych naczyń za zwrotem kaucji.

§ 17. Rozlewnie spirytusu skażonego są obowiązane do prowadzenia ksiąg przychodu i rozchodu spirytusu według obowiązującego wzoru.

§ 18. Rozlewnie spirytusu skażonego są obowiązane do wywieszenia na widocznem miejscu w lokalu sprzedaży odpisu lub przedruku przepisów §§ 9—17 niniejszego rozporządzenia.

Sprzedaż detaliczna spirytusu skażonego.

Naczynia.

§ 19. Detaliście nie wolno przelewać spirytusu skażonego z większych naczyń do mniejszych. Detalista sprzedaje spirytus skażony w tych naczyniach i tak zabezpieczonych, jak je otrzymał z rozlewni.

Ceny w handlu detalicznym.

§ 20. Ceny spirytusu skażonego w sprzedaży detalicznej loco skład sprzedawcy bez naczynia wynoszą:

o mocy 92°

1 *l.*	0,6 *l.*	0,5 *l.*	3 *l.*	5 *l.*	10 *l.*	20 *l.*	50 *l.*	
0.80	0.48	0.41	2.36	3.92	7.82	15.60	38.95	zł.

o mocy 95°

0.82 0.50 0.42 2.42 4.03 8.04 16 05 40.07 zł.

§ 21. Przepis § 16 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio i w handlu detalicznym.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w piętnastym dniu po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 13.VII.1925 r. Nr. 68, poz. 484).

522.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1925 r.

o ustaleniu wymiaru odpędu spirytusu według województw na kampanje 1925/26 i 1926/27 r.

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo odpędu dla gorzelni rolniczych i przemysłowych dla poszczególnych województw na obszarze Państwa na kampanję 1925/26 oraz 1926/27 r. ustala się w wysokości następującej:

Województwo	Prawo odpędu dla gorzelni rolniczych w województwie na kamp. 1925/26 oraz 1926/27 r.	Prawo odpędu dla gorzelni przemysłowych na kamp. 1925/26 oraz 1926/27 r.	Ogólne prawo odpędu na kamp 1925/26 r. oraz 1926/27 r.
	hl. 100°	hl. 100°	hl. 100°
Warszawskie . . .	79458	15573	95031
Łódzkie	65037	13594	78631
Kieleckie . . .	45758	9379	55137
Lubelskie . . .	104902	11127	116029
Białostockie . . .	32747	1611	34358
Poznańskie . . .	391100	3500	394600
Pomorskie . . .	134371	1450	135821
Krakowskie . . .	29682	27243	56925
Lwowskie . . .	118863	6562	125425
Stanisławowskie . .	28202	1970	30172
Tarnopolskie . . .	65574	—	65574
Wileńskie . . .	3383	1704	5087
Nowogródzkie . .	13835	—	13835
Wołyńskie . . .	9822	2212	12034
Poleskie . . .	8388	—	8388
Śląskie . . .	23878	75	23953
Razem . . .	1155000	96000	1251000

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9.VII 1925 r. Nr. 67, poz. 475).

523.

OKÓLNIK L. 11893 D. A. M-Wa.

w sprawie patentów od ekspedycji trunków.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

W wyjaśnieniu wątpliwości, powstałych w niektórych Izbach jakie przedsiębiorstwa ekspedycyjne podpadają pod przepis art. 77 ustawy o monopolu spnirytusowym oznajmia się co następuje:

Do opłaty patentowej za ekspedycję trunków należy pociągać tylko takie przedsiębiorstwa które zajmują się nietylko przewozem, lecz zarazem podejmują zastępstwo właściciela towaru, załatwiając zlecenie jego, dotyczące powierzonego mu towaru, jak np. ekspedycję kolejową, celną, incasso, rozdział towaru pomiędzy kilku odbiorców; ponadto posiadają składy do czasowego przechowywania towaru w drodze.

Nie mają natomiast obowiązku starania się o odpowiednie uprawnienia ani wykupywania patentu na ekspedycję, przewoźnicy, opłacani za sam przewóz bez czynności zastępczych i ekspedytorskich, koleje żelazne, przdsiębiorstwa żeglugi, furmani, doraźnie wynajmowani przewoźnicy i t. p.

Odnośnie do sankcji karnych, do art. 77 powołanej ustawy, to do wydania ustawy skarbowo - karnej stosować należy w b. zaborze rosyjskim art. 1084, 1108 ustawy akcyzowej, w b. zaborze pruskim art. 130 ustawy o podatku od spirytusu z r. 1909, wreszcie w b. zaborze austrjackim art. 348 Austr. ustawy kar. sk.

Warszawa, dnia 8 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu:

Monopol tytoniowy.

524.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 czerwca 1925 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się w częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1925 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 123), co następuje:

§ 1. Koncesjonowani sprzedawcy wyrobów tytoniowych, posiadający na składzie wyroby tytoniowe wypuszczone w obieg handlowy przez b. koncesjonowane fabryki wyrobów tytoniowych i zaopatrzone w opaski, stwierdzające uiszczenie od tych wyrobów zysku monopolowego oraz zaopatrzone w myśl postanowień § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lutego 1925 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, po. 123) w pieczęć urzędową inspektora kontroli skarbowej, jako też tytonie amerykańskie wypuszczone w obieg handlowy na mocy zezwolenia b. Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego, zaopatrzone również w pomienioną wyżej urzędową pieczęć inspektora kontroli skarbowej, mogą je rozsprzedawać do dnia 30 września 1925 r. po cenie taryfowej, ustanowionej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1150).

Z dniem 1 października 1925 r. powyższe wyroby tracą charakter wyrobów tytoniowych dopuszczonych do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej w rozumieniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 2. Sprzedaż i nabywanie wyrobów tytoniowych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia po terminie określonym w § 1 tego rozporządzenia, karane będzie po myśli postanowień art. 32, 33 i 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie ustaje moc obowiązująca rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 maja 1925 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz U. R. P. Nr. 49, poz. 343).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9.VII 1925 r. Nr. 67, poz. 476).

Przepisy celne.

525.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lipca 1925 r.

w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na podstawie art. 7 ust. h) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz poniżej wyszczególnionych towarów do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
2 p. 1, 2.	Ryż wyłuszczony, polerowany i niewyłuszczony.
26 p. 1.	Chmiel.
34 p. 3.	Słonina i szmalec.
z 37 p. 1. lit. b. II.	Ryby inne (nieżywe świeże).
37 p. 2-a i b.	Konserwy rybne wszelkie.
z 37 p. 3.	Ryby wędzone oprócz osobno wymienionych.
z 37 p. 4. lit. c.	Śledzie wędzone.
43 p. 2. 3, 4.	Żelatyna, klej, oprócz kleju rybiego, stałego i płynnego.
z 51 p. 4.	Oleina.
51 p. 6 lit. c.	Margaryna i sztuczne masła jadalne,
62 p. 11.	Rośliny żyjące.
74 p. 5 lit. a. b.	Naczynia i wyroby garncarskie z gliny pośledniej osobno niewymienione, również polewane.
74 p. 6 lit. a. b.	Naczynia kuchenne z gliny ogniotrwałej.
75.	Wyroby fajansowe.
77.	Wyroby szklane.
78.	Szyby lustrzane i lustra.
z 79 p. 1.	Brykiety węglowe.
79 p. 2.	Koks.
87 p 1 lit. a, b.	Gumy, żywice gumowe, smoły żywiczne i balsamy wszelkie (oprócz osobno wymienionych), guma arabska i senegalska; smoła żywiczna, szelak, agar-agar i tragant, te same sproszkowane i ich mieszaniny.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
88 p. 1, 2, 4.	Półfabrykaty i wyroby z gumy, oprócz tkanin przerabianych gumelastyką do wyrobu taśm gremplowych.
101.	Ałun i siarczan glinu,
105 p. 7.	Siarczan sodu (sól glauberska).
108 p. 5	Kwas solny.
z 108 p. 6.	Kwas octowy
z 112 p. 7.	Spirytus drzewny.
112 p. 23.	Preparaty arseno-benzolowe (jako to: arsenobenzol, novarsenobenzol, salvarsan, neosalvarsan i t. p.); związki fenylo-arsinowe, jak kwas arsanilowy, atoksyl i inne.
117 p. 9 b.	Gliceryna oczyszczona.
130.	Ultramaryna, błękit berliński i paryski oraz farbka do bielizny we wszelkiej postaci.
137 p. 5.	Atramenty płynne, środki do czyszczenia i smarowania obuwia i metali, również z domieszką tłuszczu, wosku i t. p.; gumy płynne do sklejaniu (guma arabska i t, p.), syndetikon i inne środki do sklejania szkła, porcelany, papieru i t. p.; wszelkie kity oprócz szklarskiego; tusze do pieczątek, oprócz osobno wymienionych.
149 p. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11.	Wyroby z miedzi, stopów miedzi i innych metali i stopów wymienionych w poz. 143 oprócz towarów, wymienionych w pp. 1, 2; 10 i oprócz oprawek mosiężnych do wyrobu lampek, dzwonów kościelnybh.
153 p. 1.	Wyroby żelazne i stalowe, toczone, polerowane, szlifowane, bronzowane lub inaczej obrobione, również z dodatkiem drzewa, miedzi i jej stopów oprócz osobno wymienionych i benzynowych lampek górniczych oraz ich części.
153 p. 3.	Okucia do drzwi i okien.
153 p. 4, 6	Nity ,bolce, śruby, nakrętki i podkładki.
157.	Igły.
159.	Broń ręczna: biała, palna, pneumatyczna i automatyczna; gilzy, naboje, kapiszony i przybory do broni ręcznej.
167 p. 2.	Parowozy, tendry.
z 167 p. 21.	Maszyny do szycia.
167 p. 27.	Transmisje oprócz łożysk kulkowych i rolkowych bez płyt podstawowych i konsol.
167 p. 29.	Części do ogrzewania żeliwne obrobione.
168 p. 1, 2.	Wagi żelazne, przybory, części i odważniki do wag, oprócz wag sprężynowych, do listów i automatycznych.
169 p. 9. b.	Klisze fotograficzne niewyświetlone.
171	Wyroby zegarmistrzowskie.
172 p. 1, 2, 3, 4, 6.	Instrumenty muzyczne oprócz strun jelitowych.
212	Guziki i spinki.
216	Przybory piśmienne, rysunkowe i malarskie.

§ 2. Towary, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile pochodzą i przychodzą nie z Rzeszy Niemieckiej, zwalniane są od zakazu przywozu przez urzędy celne na podstawie świadectw pochodzenia (zaopatrzonych w wizę konsularną).

Do dnia 15 sierpnia (włącznie 1925 r. urzędy celne w razie nieprzedstawienia świadectwa pochodzenia mogą zwalniać tego rodzaju towary od zakazu przywozu również na podstawie innych dokumentów, stwierdzających pochodzenie towarów nie z Rzeszy Niemieckiej.

§ 3. Towary, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, a pochodzące lub przychodzące z Rzeszy Niemieckiej, mogą być przez Ministra Przemysłu i Handlu zwalniane od zakazu przywozu w poszczególnych wypadkach lub w granicach pewnych kontygentów, a to w zależności od tego, w jakim stopniu wpuszczane są do Rzeszy Niemieckiej towary polskie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nie stosuje się do towarów objętych:

1) ustawą z dn. 24 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 370),

2) umowami o małym ruchu granicznym,

3) przepisami o obrocie warunkowym, uszlachetniających i reperacyjnym.

§ 5. Towary, objęte na mocy niniejszego rozporządzenia zakazem przywozu, mogą być przywiezione bez świadectw pochodzenia względnie bez pozwoleń Ministra Przemysłu i Handlu w ciągu 10 dni od dnia wejścia w życie nininejszego rozporządzenia, o ile towary te zostały nadane do przewozu koleją, statkiem, lub pocztą najpóźniej w przeddzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Równocześnie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 powołanego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„Towary wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile pochodzą i przychodzą nie z Rzeszy Niemieckiej zwalniane są od zakazu przywozu przez urzędy celne na podstawie świadectw pochodzenia (zaopatrzonych w wizę konsularną). Do dnia 15 sierpnia (włącznie) 1925 r. urzędy celne w razie nieprzedstawienia świadectw pochodzenia mogą zwalniać tego rodzaju towary od zakazu przywozu również na podstawie innych dokumentów, stwierdzających pochodzenie towarów nie z Rzeszy Niemieckiej".

2) Dodaje się nowy § 4-a treści następującej:

„Rozporządzenie niniejsze nie ztosuje się do towarów, objętych:

1) ustawą z dnia 24 maja 1922 roku w przedmiocie ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr. 44; poz. 370.

2) umowami o małym ruchu granicznym.

3) przepisami o obrocie warunkowym, uszlachetniającym i reperacyjnym".

3) Ustęp b § 5 tegoż rozporządzenia uchyla się.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 4 dnia po ogłoszeniu z wyjątkiem § 6 który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 13 lipca 1925 r. Nr. 69, poz. 486).

526.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU i HANDLU oraz ROLNICTWA i DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 10 lipca 1925 r.

zawierające postanowienia, uzupełniające rozporządzenie z dnia 19 maja 1925 r. w sprawie częściowych zmian taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r.

Na mocy art. 7 lit. i ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Uzupełnia się rozporządzenie z dnia 19 maja 1925 r. w sprawie częściowych zmian taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 356) następującym dodatkiem:

„§ 5. Towary zamówione w okresie od dnia 1 marca 1925 r. do dn. 19 maja 1925 r. włącznie przez polskich odbiorców w krajach, które podpisały z Polską konwencje handlowe, opłacają cło według taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) na zasadzie pozwoleń Ministerstwa Skarbu, o ile fakt otrzymania zamówienia będzie stwierdzony w trybie, poniżej wskazanym, oraz o ile towar będzie w pogranicznym urzędzie celnym zgłoszony do odprawy względnie do przekazania do wewnętrznego urzędu celnego najpóźniej w dn. 12 października 1925 r.

W celu udowodnienia faktu otrzymania w wyżej wymienionym terminie zamówienia od polskich odbiorców, zagraniczni dostawcy powinni w ciągu dni piętnastu od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia doręczyć właściwym urzędom konsularnym Rzeczypospolitej Polskiej wykaz, zawierający następujące dane:

a) dokładną specyfikację zamówionych, a niedostarczonych towarów z podaniem nazwy i adresu dostawcy, wykonywującego zamówienie,

b) ilość i wagę tych towarów,

c) wartość tych towarów podług zamówień,

d) termin dostawy,

e) wskazanie urzędu celnego w którym miałaby być dokonana odprawa celna,

f) nadto do wykazu powinny być dołączone oryginały lub rejentalnie poświadczone odpisy zamówień oraz innych dokumentów, stwierdzających fakt zawarcia tranzakcji w terminie między 1 marca 1925 r., a 19 maja 1925 r. włącznie.

Urzędy Konsularne będą przesyłały niezwłocznie wykazy i dołączone do nich dokumenty bezpośrednio do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, przyczem brak jakichkolwiek danych z kategoryi wyżej wyliczonych powoduje nieuwzględnienie zgłoszenia“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i ma zastosowanie do wszystkich towarów, podlegających obecnie ocleniu według załącznika do rozporządzenia z dn. 19 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 356).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13 lipca 1925 r. Nr. 69, poz. 488).

527.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU i HANDLU oraz ROLNICTWA i DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 1 lipca 1925 r.

w sprawie uchylenia niektórych ceł wywozowych.

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W stosunku do następujących towarów zostają uchylone obecnie obowiązujące cła wywozowe:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
223	Makuchy
225	Konie
z 228	z p. 3) papierówka osikowa
244	Nasiona lnu
245	Nasiona rzepaku i rzepiku.

§ 2. W stosunku do następujących towarów zostają uchylone począwszy od dnia 1 sierpnia 1925 r. obecnie obowiązujące cła wywozowe:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
218	Żyto
219	Mąka żytnia
246	Pszenica
247	Jęczmień
248	Owies
249	Mąka pszenna
250	Mąki inne, oprócz wyżej wymienionych, oraz oprócz mąki ziemniaczanej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9.VII 1925 r. Nr. 67, poz. 477).

528.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU i HANDLU oraz ROLNICTWA i DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 3 lipca 1925 r.

w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na zasadzie art. 7 p. d) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę wyrobów włókienniczych, wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy zużyte do wyrobu tych towarów barwniki i chemikalja podług następujących norm:

za 100 kg. tkanin bawełnianych białych wykończonych zł. 1.—;

za 100 kg. tkanin bawełnianych kolorowych zł. 20.—;

za 100 kg. tkanin wełnianych kolorowych zł. 38.—;

za 100 kg. tkanin półwełnianych kolorowych zł. 29.—.

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia, uskutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawionych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu występu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary sprowadzane z zagranicy w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń, będą ustalane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Monitorze Polskim.

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9.VII 1925 r. Nr. 67, poz. 478).

529.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lipca 1925 r.

dotyczące wykonania rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na zasadzie §§ 4 i 5 rozporządzenia z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 478), zarządza się co następuje:

§ 1. Do wywozu zagranicę za zwrotem cła dopuszczone są wyroby włókiennicze, wytworzone w kraju, wykończone, a to:

tkaniny bawełniane białe wykończone,
tkaniny bawełniane kolorowe,
tkaniny wełniane kolorowe oraz
tkaniny półwełniane kolorowe.

Ulga ta nie ma zastosowania do skrawków.

§ 2. Do dokonania odprawy celnej w wywozie wymienionych w poprzednim paragrafie tkanin oraz do wystawiania kwitów wywozowych i przyjmowania tych kwitów do uiszczenia należności celnych (§ 3 rozp.) upoważnia się następujące urzędy celne:

Warszawa,
Łódź,
Kraków,
Bielsk,
Sosnowiec,
Grajewo.

Faktyczny występ tkanin zagranicę może się odbywać jedynie przez graniczne kolejowe oraz morskie urzędy celne.

§ 3. Urzędy celne wymienione w § 2 dokonywują odprawy wywożonych tkanin na podstawie zaświadczeń, wystawionych według załączonego wzoru (Nr. 1) przez związki eksportowe, upoważnione do tego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 4. Zaświadczenie na wywożony transport winno być przedstawione w dwóch egzemplarzach do jednego z wymienionych wyżej urzędów celnych.

Zaświadczenie to zastępuje deklarację celną wywozową.

§ 5. Urząd celny wciąga zaświadczenie do specjalnego rejestru, poczem deleguje urzędnika do składu, gdzie znajduje się towar przygotowany do wywozu, w celu dokonania odprawy.

Przy odprawie stwierdza się ilość collis, ich opakowanie i cechy, wagę brutto i netto oraz zawartość każdego colli, jak również ogólną wagę netto każdego gatunku zgłoszonego do wywozu towaru. Wynik rewizji podaje urzędnik celny w obu egzemplarzach na stronie 2-ej zaświadczenia.

Po skończonej rewizji towar w obecności urzędnika ma być zapakowany, poczem urzędnik nakłada na każde oddzielne colli, zamknięcia celne (plomby) i jeden egzemplarz potwierdzonego zaświadczenia wydaje stronie za pokwitowaniem na drugim egzemplarzu tegoż, pozostały zaś egzemplarz zaświadczenia zwraca swemu urzędowi celnemu do dołączenia do wymienionego na wstępie rejestru.

§ 6. Strona własnym kosztem i staraniem dostawia oplombowaną przesyłkę, przeznaczoną do wywozu, wraz z otrzymanem na tę przesyłkę zaświadczeniem, do wyjściowego granicznego urzędu celnego.

§ 7. Wyjściowy urząd celny, stwierdziwszy nienaruszalność opakowania i zamknięć celnych, wypuszcza przesyłkę zagranicę a fakt występu przesyłki potwierdza na str. 3 zaświadczenia, poczem egzemplarz ten przesyła do urzędu celnego, który dokonał odprawy.

§ 8. W razie dostarczenia przesyłki w stanie naruszonym, urząd wejściowy sprawdza zawartość collis naruszonych według zaświadczenia, przyczem wypuszcza przesyłkę zagranicę bez zastrzeżeń, o ile nie ujawni niezgodności; w wypadkach zaś ujawnienia braku wagi, wypuszcza również przesyłkę zagranicę, po ustaleniu jednak jakości i ilości towaru, którego brak.

Gdyby sprawdzenie wykazało niezgodność rodzaju towaru, urząd wyjściowy nie potwierdzą zaświadczenia.

W obu tych wypadkach ujawnienia- niezgodności sporządza się osobny protokół przy udziale ajenta kolejowego i ewentualnie strony.

Protokół ten dołącza się do zaświadczeń, przesyłanych do urzędu celnego pierwotnej odprawy.

§ 9. Na podstawie zaświadczenia. potwierdzonego przez wyjściowy urząd celny, urząd celny odprawy wystawia w dwóch egzemplarzach „Kwit wywozowy“ na druku według załączonego wzoru (Nr. 2).

Druk ten jest drukiem ściśle zarachowanym.

Jeden egzemplarz kwitu wywozowego doręcza urząd celny stronie wymienionej przez związek eksporterów w zaświadczeniu eksportowem, drugi zaś pozostaje w aktach urzędu celnego.

Na wniosek strony kwota cła, przypadająca do zwrotu od danej przesyłki, może być podzielona na kilka części i na każdą taką część wystawiony oddzielny kwit wywozowy.

O wydanych kwitach urząd celny odprawy zamieszcza adnotacje na str. 4 zaświadczenia.

§ 10. Kwit wywozowy będzie przyjmowany do uiszczenia wyłącznie cła (a nie ubocznych należności i tylko w całej kwocie, na która opiewa.

§ 11. Kierownik urzędu celnego odprawy, jak również osoby, upoważnione do lustracji urzędów celnych, mogą sprawdzać wyniki pierwotnych odpraw drogą powtórnej rewizji.

W wypadkach uzasadnionego podejrzenia powtórna rewizja może być dokonana również w urzędach wyjściowych.

§ 12. Związek eksporterów ponosi koszty delegowania urzędnika do odprawy wywozowego towaru według norm, jakie delegowanemu przysługują na mocy przepisów za wykonywanie czynności poza obrębem miejsca urzędowego (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr. 78, poz. 615), uiszczając koszty te zgóry za każdą delegację.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 18.VII 1925 r. Nr. 73 poz. 509).

Wzór № 1. (Zał. do poz. 509).
Strona 1.

ZWIĄZEK EKSPORTERÓW
w..
(dokładny adres)

Data ....

ZAŚWIADCZENIE EKSPORTOWE №..............

Związek Eksporterów w ....

zaświadcza niniejszem, że .... (podać firmę eksportującą lub imię i nazwisko eksportera) wywozi zagranicę przez graniczny urząd celny w .... do ....(jakiego państwa) ze składu, znajdującego się w ....(wskazać dokładnie miejsce składu) następujące wyroby włókiennicze, wartości zł...............

a) tkaniny bawełniane białe wykończone wagi netto .... kg
b) „ „ kolorowe .... „
c) „ wełniane kolorowe .... „
d) „ półwełniane kolorowe .... „

Na kwotę cła przypadającą do zwrotu (.......... zł. ...... gr.) w myśl rozporządzenia z dnia 3 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 478), uprasza się wystawić jeden kwit wywozowy (.......... kwitów na sumy następujące ....
....
....)

Do otrzymania tych kwitów z Urzędu Celnego upoważniony jest p. ....
....

Podpisy:

(Pieczęć Związku)

Przewodniczący Związku:

Członek Związku:

Do Urzędu Celnego
w ....

Strona 2
(wypełnia Urząd Celny, dokonywający odprawy)

Poz. .... rejestru odprawy
Dnia .... 19...... r.

Do rewizji celnej deleguje się ....

Kierownik Urzędu Celnego:
(podpis)

Wynik rewizji celnej, dokonanej dnia .... 19........ r. w składzie przy ulicy.................... №.......... domu przez podpisanego urzędnika w.................... w obecności upoważnionego Firmy p. ....

Rodzaj opakowania	Cechy	Waga każdego colli oddzielnie		Zawartość każdego colli stosownie do ustalonej normy zwrotu cła (tkanina bawełniana biała, kolor., tkanina wełn. kolor. półwełniana kolorowa)	Ilość plomb celnych, nałożonych na każde colli
		brutto	netto		

Ogólna waga netto każdego rodzaju towaru:

a) tkaniny bawełnianej białej wykończonej (słowami) .... kg.
b) tkaniny bawełnianej kolorowej wykończonej .... „
c) tkaniny wełnianej kolorowej wykończonej .... „
d) tkaniny półwełnianej kolorowej wykończonej .... „

(Pieczęć U. C.)

Podpis Urzędnika Celnego:

Podpis Przedstawiciela Firmy:

Strona 3
(wypełnia graniczny Urząd Celny wyjściowy)

Urząd Celny

w ....

Stwierdza, że wymieniona w niniejszem zaświadczeniu przesyłka przybyła w całości z nienaruszonem opakowaniem i zamknięciem celnem i wystąpiła zagranicę dnia .... 192 ... r. w wagonie № .... pociągu № .... za listem przewozowym z dnia .... stacji kolejowej w .... do zagranicznej stacji w .... pod adresem ....

(Wobec nadejścia przesyłki w stanie naruszonym sporządzono dnia .... 192... r. protokół, który się dołącza).

Dnia .... 192 r.

(Pieczęć U. C.)

Kierownik Urzędu Celnego:

Do Urzędu Celnego
w ....

Strona 4
(wypełnia Urząd Celny pierwotnej odprawy celnej)

Urząd Celny

w ....

wystawił dnia .... 192... r. na zwrot cła w kwocie zł. .... od wymienionej w niniejszem zaświadczeniu przesyłki następując... kwit... wywozow

za № .... na Zł. ....
„ .... „ ....
„ .... „ ....
„ .... „ ....

Kierownik Urzędu Celnego:

Wyżej wymienion kwit wywozow na ogólną sumę zł. .... z polecenia związku eksportowego otrzymałem dnia .... 192 ...... r.

Podpis:

Godło Państwa

Kwit wywozowy na okaziciela wydany przez Urząd Celny

w .... № ....

Dnia .... 192..... r.

Za wywiezione zagranicę według zaświadczenia eksportowego № .... z dn. .... 192.... r. związku eksporterów w .... przez Urząd Celny w .... następujące towary: ....

....

....

....

....

....

....

....

....

należy się zwrot cła w sumie ....

....

kwit niniejszy jest ważny do dn. .... 192.... r. i służy przy płaceniu należności celnych za towary sprowadzone z zagranicy i oclone w urzędach celnych, upoważnionych do wystawiania kwitów wywozowych.

M. P. Kierownik Urzędu Celnego:

Rachmistrz:

Kwit otrzymałem:

Godło Państwa

Wzór № 2.

Kwit wywozowy na okaziciela wydany przez Urząd Celny

w .... № ....

Dnia .... 192..... r.

Za wywiezione zagranicę według zaświadczenia eksportowego № .... z dn. .... 192.... r. związku eksporterów w .... przez Urząd Celny w .... następujące towary: ....

....

....

....

....

....

....

....

....

należy się zwrot cła w sumie ....

....

kwit niniejszy jest ważny do dn. .... 192.... r. i służy przy płaceniu należności celnych za towary sprowadzone z zagranicy i oclone w urzędach celnych, upoważnionych do wystawiania kwitów wywozowych.

Kierownik Urzędu Celnego:

M. P.

Rachmistrz:

(Druk ściśle zarachowany).

530.

OKÓLNIK L.DC/12015/III/25

w sprawie taryfikacji drewna przy wywozie.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na zasadzie rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które zostanie ogłoszone w jednym z najbliższych numerów Dziennika Ustaw Rz. P. — papierówka osikowa będzie wolna od cła wywozowego.

Wobec tego uzupełnia się okólnik L.DC 7784/III/25 podaniem charakterystycznych cech papierówki osikowej w stanie okrągłym i łupanej (w szczapach).

Papierówka osikowa w stanie okrągłym, są to kloce osikowe okrągłe o grubości najwyżej 22 cm. w cienkim końcu, czysto okorowane i o długości do 1,1 metra względnie do 2,2 metra (podwójna).

Papierówka osikowa łupana (w szczapach) jest to drewno osikowe łupane o długości do 1,1 metra względnie 2,2 metra (podwójne), czysto okorowane.

O powyższem należy niezwłocznie zawiadomić podległe urzędy celne.

Warszawa, dnia 8 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(-) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł:

Podatki konsumcyjne.

531.

OKÓLNIK L. 10610 D. A. M. - W-a

w sprawie badania zapasów piwa w browarach.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Na skutek sprawozdania z 30.V.25.L.29144 - 7536 wyjaśnia się, iż przy badaniu zapasów piwa w browarach należy odnośnie do istniejących zapasów brzeczki, tudzież piwa nie źrałego stosować normy zaników odpowiednio do norm protokólarnie przyznanych browarom w myśl § 25 i zał. C. do rozporz. wykon. Dopiero po potrąceniu przyznanych norm od znalezionych zapasów otrzyma się pozostałość, która będzie miarodajną dla kontroli obrotów podanych w danym browarze według zapisów w księdze podatku.

Warszawa, dnia 7 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu:

Sprawy walutowe.

532.

USTAWA

z dnia 23 czerwca 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 kwietnia 1924 r. w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 401).

Art. 1. Artykuł 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 kwietnia 1924 r. w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 401) otrzymuje brzmienie następujące:

„Monety srebrne po pięć złotych wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset części srebra i sto części miedzi. Waga monet po pięć złotych wynosi dwadzieścia pięć gramów, średnica zaś 37 milimetrów.

Monety srebrne po dwa złote i po jednym złotym wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi siedemset pięćdziesiąt części srebra i dwieście pięćdziesiąt części miedzi. Waga monet po dwa złote wynosi dziesięć gramów, średnica zaś dwadzieścia siedem milimetrów. Waga monet po jednym złotym wynosi pięć gramów, średnica zaś dwadzieścia trzy milimetry".

Aart. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 9.VII.1925 r. Nr. 67, 466).

533.

USTAWA

z dnia 23 czerwca 1925 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351).

Art. 1. Upoważnienie Ministra Skarbu, zawarte w ust. 1 § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 351), do emisji biletów zdawkowych na sumę nie wyżej 150 miljonów złotych, rozciąga się również na bilety zdawkowe, opiewające na 5 złotych.

W tekście, drukowanym na tych biletach, winno być oznaczone, że są to bilety zdawkowe.

Art. 2. Do biletów zdawkowych, wypuszczonych na podstawie art. 1 niniejszej ustawy, mają zastosowanie postanowienia § 7 oraz ust. 2 i 3 § 8 powołanego w art. 1 rozporządzenia w brzmieniu, ustalonem w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 564).

Art. 3. Szczegółowe terminy oraz warunki wycofania poszczególnych kategoryj biletów zdawkowych, opiewających na jeden i dwa złote, wypuszczonych na podstawie § 6 powołanego na wstępie rozporządzenia, oraz biletów zdawkowych, wypuszczonych na podstawie art. 1 niniejszej ustawy, jak niemniej terminy pozbawienia poszczególnych biletów zdawkowych charakteru prawnego środka płatniczego będzie ustalał Minister Skarbu w drodze rozporządzenia z tem, że termin między początkiem wycofania a jego ukończeniem nie może być krótszy, niż jeden rok.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 9.VII.1925 r. Nr. 67, 467).

534.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 15 lipca 1925 r.

o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia biletów skarbowych serjami z terminem płatności nie dłuższym nad 6 miesięcy od daty wypuszczenia poszczególnych seryj.

Ogólna suma każdocześnie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych łącznie z biletami, wypuszczonemi na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 833), nie może przekraczać 40 miljonów złotych.

Termin płatności ostatniej serji ustala się na dzień 1 sierpnia 1926 r.

Art. 2. Bilety skarbowe wolne są od podatku od kapitałów i rent.

Art. 3. Bilety skarbowe mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, i mogą być używane do lokowania kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych, kaucyj cywilnych i wojskowych oraz depozytów.

Art. 4. Bilety skarbowe zaliczają się do tytułów na okaziciela, wypuszczanych przez Państwo, które nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406) zgodnie z punktem 2 art. 13 tejże ustawy w redakcji ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 637).

Art. 5. Bilety skarbowe ulegają przedawnieniu po upływie lat dziesięciu, poczynając od dnia ich płatności.

Art. 6. Wysokość oprocentowania, termin otwarcia emisji poszczególnych seryj, miejsce i sposób sprzedaży oraz wykupu, wysokość odcinków, wysokość oraz sposób wypłaty odsetek od biletów skarbowych ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 7. Wykonywanie niniejszej ustawy powierza sie Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa nininejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 18 lipca 1925 r. Nr. 73, poz. 507).

535.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lipca 1925 r.

o wypuszczeniu serji V biletów skarbowych.

Na podstawie §§ 1, 6 i 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 507) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 15 lipca 1925 r. wypuszcza się serję V biletów skarbowych w odcinkach po 25, 100 i 500 złotych z terminem płatności w dniu 15 października 1925 r. na ogólną sumę 20.000.000 złotych.

§ 2. Serja V biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 8 od sta rocznie.

Odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 3. Sprzedaż serji V biletów skarbowych odbywać się będzie w oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego oraz w innych instytucjach państwowych, publicznych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministerstwo Skarbu.

§ 4. Serja V biletów skarbowych będzie wykupywana od dnia 15 października 1925 r. do dnia 15 kwietnia 1926 r. przez Centralną Kasę Państwową i oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ewentualnie inne instytucje

publiczne i prywatne, upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 16 kwietnia 1926 r. do dnia 15 października 1935 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 18.VII. 1925 r. Nr. 73, poz. 510).

536.

KOMUNIKAT

Ministerstwa Skarbu o wypuszczeniu biletów zdawkowych wartości 5 złotych.

Na mocy ustawy z dnia 23 czerwca 1925 r. o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego zostają wypuszczone z dniem 11 lipca 1925 r. bilety zdawkowe wartości 5 złotych o wyglądzie zewnętrznym jak następuje:

Bilety zdawkowe 5-cio złotowe wykonane są na papierze kremowym, gładkim, z wodnemi znakami w kształcie przeplatających się rombów.

Rysunki renesansowe obu stron biletu, wymiaru 117 x 74 mm obramowane ozdobną ramką z kompozycji giloszowych, utrzymane są na stronie przedniej w kolorze zielonym z niebieskim odcieniem, na stronie odwrotnej w kolorze zielonym.

Tło obu stron biletu tworzą linje faliste w kolorze pomarańczowo - żółtym, miejscami zaś siatka utrzymana w tonie ciemniejszym.

Przednia strona biletu.

W narożnikach ramki, w tle giloszowym rozetek umieszczono wielkie cyfry 5. Po środku biletu znajdują się emblematy: przemysłu, handlu i rolnictwa. Po obu zaś stronach w ozdobnem kolistem obramowaniu umieszczono: na lewo medal w kolorze bronzowym z fjoletowym odcieniem, przedstawiający alegoryczny obraz konstytucji, pod nim w słowach i cyfrą oznaczono wartość odcinka, na prawo — w kolorze rysunku tekst:

MINISTERSTWO SKARBU
BILET ZDAWKOWY PIĘĆ ZŁOTYCH
Warszawa, dnia 1 maja 1925 roku
Minister Skarbu Wł. Grabski
Dyrektor Departamentu
Obrotu Pieniężnego W. Kubala"

W tle pod tekstem widnieje cyfra 5, a przez nią słowo: „złotych".

Numerację siedmiocyfrową i literę serji w kolorze ciemnogranatowym umieszczono na wstędze biegnącej wzdłuż dolnej części ramki.

Odwrotna strona biletu.

W narożnikach ramki pośrodku giloszowych rozetek widnieją cyfry 5.

Na górnej części ramki znajduje się napis: PIĘĆ ZŁOTYCH.

W środku biletu umieszczono ozdobną tarczę, na której w tle widnieje orzeł biały.

Poniżej tabliczka z napisem:

„Podrabianie i Współdziałanie w rozpowszechnianiu podrobionych biletów zdawkowych karane jest ciężkiem więzieniem".

Przepisy o instytucjach bankowych.

537.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA REFORM ROLNYCH

z dnia 20 czerwca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych o statucie Państwowego Banku Rolnego.

Na mocy §§ 1 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 roku w sprawie zmian w ustawie z dnia 10 czerwca 1921 roku w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia obowiązuje dołączony do niniejszego rozporządzenia i stanowiący jego część składową Statut Państwowego Banku Rolnego, jednocześnie zaś traci moc obowiązującą Statut Państwowego Banku Rolnego, ogłoszony jeko załącznik do ustawy z dnia 10 czerwca 1921 roku (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz .369).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Radwan.*

Minister Skarbu
(—) *W. Grabski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Załącznik do rozp. Min. Ref. Roln. z dnia 20 czerwca 1925 roku (poz. 487).

STAUT PAŃSTWOWEGO BANKU ROLNEGO

I. Zadanie, siedziba, zakres działalności i uprawnienia Państwowego Banku Rolnego.

§ 1.

Państwowy Bank Rolny jest osobą prawną, używającą własnego zastępstwa prawnego. Państwowemu Bankowi Rolnemu służy prawo używania pieczęci z godłem państwowem.

§ 2.

Siedzibą Państwowego Banku Rolnego jest miasto stołeczne Warszawa. Działalność Banku rozciąga się na cały obszar Państwa.

Bank może otwierać i zwijać oddziały i przedstawicielstwa w kraju i zagranicą.

§ 3.

Zadaniem Państwowego Banku Rolnego jest popieranie i prowadzenie parcelacji, osadnictwa, regulacji i meljoracji rolnych, popieranie rozwoju rolnictwa, przemysłu rolnego i gospodarczej odbudowy wsi, jak również dla drobnych i średnich gospodarstw rolnych organizowanie kredytu rolniczego.

W szczególności do zakresu działania Banku należy:

1) udzielanie długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych w listach zastawnych na kupno gruntu, regulacje, meljoracje i inwestycje rolne (§§ 10 — 33);

2) prowadzenie parcelacji i nabywanie w tym celu nieruchomości ziemskich oraz podejmowanie czynności ułatwiających osadnikom pobudowanie się i zagospodarowanie (§§ 34 — 35);

3) popieranie organizacyj osadniczych, komasacyjnych, meljoracyjnych i innych, przyczyniających się do rozwoju drobnych i średnich gospodarstw rolnych, jak również uczestniczenie w kapitałach zakładowych tego rodzaju organizacyj i zasilanie ich kredytem na cele obrotowe;

4) popieranie oraz zasilanie kredytem na cele, związane z zadaniami Banku, stowarzyszeń spółdzielczych i ich związków, tudzież związków samorządowych i gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych (§ 36);

5) udzielanie pożyczek w gotówce oraz wogóle kredytu bankowego na cele związane z zadaniami Banku, jak również dokonywanie wszelkich operacyj bankowych (§§ 37 — 47) i innych czynności, niezbędnych do spełnienia tych zadań lub też w związku z niemi pozostających;

6) administrowanie funduszami, przeznaczonemi do dyspozycji organów Rządu na cele, wymienione w początkowym ustępie § niniejszego, jako też funduszami likwidowanych instytucyj osadniczych i finansowych, które przed wojną udzielały kredytu rolnego.

§ 4.

Fundusze własne Państwowego Banku Rolnego stanowią:

a) kapitał zakładowy w wysokości 25.000.000 zł. — jako bezprocentowa niewycofalna dotacja ze Skarbu Państwa — zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 305); kapitał zakładowy Banku może być podniesiony na mocy uchwały Rady Ministrów;

b) ogólny fundusz rezerwowy oraz rezerwy specjalne, które Państwowy Bank Rolny obowiązany jest tworzyć na mocy niniejszego statutu;

c) inne fundusze, które Państwowy Bank Rolny utworzy w związku z wykonaniem swych zadań.

§ 5.

Bank ma prawo nabywać nieruchomości na cele prowadzenia parcelacji i osadnictwa na zasadach, ustalonych przez Ministra Reform Rolnych, oraz o ile nieruchomości są potrzebne na pomieszczenia własne i personelu Banku, względnie gdy chodzi o uchronienie się przed stratami z powodu udzielonych pożyczek hipotecznych.

Nieruchomości przejęte w celu uchronienia się przed stratami winny być — o ile nie zostaną przeznaczone na parcelację (§§ 34 i 35)—odprzedane w ciągu najdalej lat dwóch. Termin ten może być przedłużony przez Ministra Reform Rolnych.

§ 6.

Wykreślenie dłużnych wpisów hipotecznych, zapisanych na rzecz Banku, względnie na rzecz instytucyj i urzędów, których funduszami Bank administruje, może być dokonywane na mocy dokumentów, wystawionych w tym celu przez Bank, a wyrażających zgodę na wykreślenie wpisów na jednostronne żądanie osób zainteresowanych.

§ 7.

Od nieuiszczonych w terminie należności Państwowy Bank Rolny ma prawo pobierać odsetki zwłoki w wysokości, jaką określi Rada Nadzorcza na wniosek Dyrekcji.

§ 8.

Egzekucje należności z tytułu kredytu, przyznanego przez Państwowy Bank Rolny, jako też należności z tytułu kredytu, udzielonego z funduszów, przez Bank administrowanych w szczególności funduszów instytucyj likwidowanych przez Bank (§ 3 ust. 6) odbywają się trybem, przewidzianym dla egzekucji bezspornych należności skarbowych.

Bank przesyła wszelkie zawiadomienia lub wezwania za pośrednictwem urzędów administracyjnych lub pocztą. Za dowód doręczenia służy potwierdzenie właściwych urzędów lub kwit zwrotny poczty.

§ 9.

Państwowy Bank Rolny uprawniony jest do kasowania znaczków stemplowych zarówno na wekslach, jak też na skryptach dłużnych oraz innych dokumentach, otrzymywanych przez Bank, tudzież do pobierania opłat stemplowych w gotówce i czynienia odpowiednich adnotacyj o pobraniu opłaty no odnośnych dokumentach z następnem perjodycznem przelewaniem pobranych sum od Skarbu Państwa.

II. Operacje na własny rachunek Banku.

A. Długoterminowe pożyczki hipoteczne i listy zastawne Banku.

§ 10.

Państwowy Bank Rolny udziela długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych w listach zastawnych zabezpieczonych zgodnie z §§ 21, 22, 24 i 26 niniejszego statutu na kupno gruntu, oraz na regulacje rolne, tudzież meljoracje oraz inne inwestycje rolne.

§ 11.

Na podstawie udzielonych długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych (§ 10) Państwowy Bank Rolny ma prawo wypuszczać listy zastawne w złotych, w walucie złotej lub w obcych walutach do wysokości 30-krotnej sumy swego kapitału zakładowego łącznie z ogólnym funduszem rezerwowym.

Ogólna suma będących w obiegu listów zastawnych Banku nie może przekraczać sumy wydanych, a nie umorzonych pożyczek amortyzacyjnych.

§ 12.

Terminową wypłatę procentów od listów zastawnych Banku i kapitału należnego za listy zastawne, zabezpieczają:

1) raty, płacone przez dłużników z tytułu długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych, wydanych w listach zastawnych;

2) fundusz rezerwowy listów zastawnych (§ 13);

3) ogólny fundusz rezerwowy Banku oraz cały jego majątek ruchomy i nieruchomy.

W razie niewystarczalności powyższych zabezpieczeń wchodzi w zastosowanie odpowiedzialność Skarbu Państwa w granicach przyjętych za listy zastawne gwarancji.

§ 13.

Fundusz rezerwowy listów zastawnych, zabezpieczający terminową wypłatę procentów od listów zastawnych i kapitału należnego za listy (§ 12 ust. 2) tworzyć się będzie:

a) z zysków, osiągniętych z umorzenia listów zastawnych przez wycofanie ich z obiegu w drodze wykupu, zamiast losowania (§ 17);

b) z wpisowego, które zaciągający pożyczkę hipoteczną będą obowiązani uiszczać w stosunku 1/4% jej imiennej wysokości;

c) z zysków z przedawnienia listów zastawnych i kuponów (§ 19);

d) z części czystego zysku Banku na ten cel przeznaczonego (§ 52).

§ 14.

Każdy list zastawny zawierać będzie:

1) oznaczenie kapitału, na który opiewa;

2) okres umorzenia kapitału, stopę procentową i terminy opłat kuponów;

3) zobowiązania Banku do opłacania procentów i kapitału oraz walutę w której będą one płacone;

4) powołanie się na gwarancę Skarbu Państwa;

5) podpisy (facsimile) Dyrekcji i pieczęć Banku, tudzież podpisy Prezesa Rady, względnie jej Vice-Prezesa oraz Komisarza Ministra Skarbu (§ 70);

6) na odwrotnej stronie postanowienia statutu dotyczące listów zastawnych.

§ 15.

Do każdego listu zastawnego dołaczony będzie arkusz z półrocznemi kuponami i talony na dalsze kupony.

§ 16.

Listy zastawne Państwowego Banku Rolnego wypuszczane będą na okaziciela. Posiadacza listu zastawnego lub kuponu Bank uważać będzie za ich właściciela.

Właściciel listów zastawnych może poddać je zastrzeżeniom (zawinkulować) według przepisów, jakie będą wydane w myśl § 33 niniejszego statutu.

§ 17.

Bank obowiązany jest co pół roku wycofywać z obiegu listy zastawne co najmniej na taką sumę, jaka odpowiada sumie kwot, przypadających w ubiegłym półroczu do uiszczenia na spłatę kapitału podług planu umorzenia długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych, powiększonej o sumę dokonanych w tymże półroczu przedterminowych spłat w gotówce takichże pożyczek.

Wycofywanie z obiegu listów zastawnych odbywa się przez losowanie albo przez wykup ich na giełdzie lub z wolnej ręki.

Wypłata za wylosowane listy dokonywana będzie podług ich imiennej wartości.

Wartość brakujących a niezapadłych kuponów od wylosowanych listów zastawnych, będzie potrącana z należności za te listy.

§ 18.

Wylosowane listy zastawne po wypłacie przypadającej za nienależności, jak również listy otrzymane przez Bank od dłużników na spłatę wypożyczonego kapitału powinny być bezzwłocznie unieważnione przez odpowiednie ostemplowanie, a następnie w obecności Prezesa względnie Vice-Prezesa Rady i Dyrekcji Banku, oraz Komisarza Ministra Skarbu (§ 70) protokólarnie zniszczone.

W ten sposób unieważnione i zniszczone być powinny również listy zastawne, wycofane z obiegu przez wykup na giełdzie lub z wolnej ręki.

§ 19.

Zapadłe kupony od listów zastawnych i wylosowane listy zastawne opłacane będą w kasach Państwowego Banku Rolnego oraz w kasach in-

nych instytucyj, które Dyrekcja Banku oznaczy i poda do publicznej wiadomości.

Należności za kupony, nie podniesione w ciągu lat 5 oraz należności za wylosowane listy zastawne, nie podniesione w ciągu lat 30 od dnia płatności, ulegają przedawnieniu.

§ 20.

Listy zastawne Banku mają wszelkie prawa papierów posiadających bezpieczeństwo pupilarne. Będą one przyjmowane przez Skarb Państwa po kursie, oznaczonym przez Ministra Skarbu na kaucje i wadja.

§ 21.

Wysokość długoterminowej pożyczki amortyzacyjnej, wydanej w listach zastawnych Banku nie może przekraczać $^2/_3$ ceny szacunkowej nieruchomości ziemskich, na których została zabezpieczona udzielona pożyczka. Szacunek dokonywać się będzie na podstawie przepisów, wydanych na wniosek Rady Nadzorczej Banku przez Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Przy udzielaniu pożyczek na meljoracje, mające na celu poprawę fizykalnej własności gleby jak drenowanie, osuszanie rowami, nawadnianie oraz inne meljoracje rolne, szacunek gruntu może uwzględnić zwiększenie wartości na skutek zamierzonych nakładów meljoracyjnych. Wysokość pożyczek, udzielanych na meljoracje z zastosowaniem powyższego szacunku, nie może przekraczać $^3/_4$ sumy, o którą zwiększy się wartość danych nieruchomości wskutek przeprowadzenia meljoracji, a w każdym razie nie może przekraczać rzeczywistych kosztów meljoracji. Nadto przewidywane wskutek meljoracji zwiększenie przeciętnego dochodu danej nieruchomości nie powinno być niższe od rat należnych od pożyczki przyznanej na meljoracje.

Pożyczki na zasadach powyżej w ust. 1 i 2 przewidzianych mogą być udzielane na meljoracje oraz inne inwestycje rolne, ustalone przez Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, którzy określą również sposób nadzoru nad wykonywaniem odnośnych robót i zabezpieczeniem wydanych na ten cel pożyczek.

§ 22.

Pożyczki, wydane w listach zastawnych, mają być zabezpieczone hipotecznie w zasadzie na pierwszem miejscu, w każdym razie powinny bezwzględnie mieścić się łącznie z ewentualnemi poprzedzającemi je obciążeniami w granicach $^2/_3$ szacunku ustalonego zgodnie z § 21-ym niniejszego statutu.

§ 23.

Bank ma prawo odmówić udzielenia pożyczki bez podania powodów.

§ 24.

Budowle, których wartość uwzględniona została przy udzieleniu pożyczki, powinny być ubezpieczone od ognia w instytucji wskazanej przez Ministra Skarbu co najmniej do wysokości tej części pożyczki, która została na nich oparta, z zastrzeżeniem, iż wynagrodzenie asekuracyjne wypłacone będzie właścicielowi nie inaczej, jak za zgodą Banku.

§ 25.

Bank może z równoczesnem zawiadomieniem dłużnika hipotecznego dokonywać na jego rachunek zapłaty podatków państwowych i innych ciężarów, przypadających z nieruchomości, obciążonych pożyczką hipoteczną, jak również renty i odsetek od długów poprzedzających na hipotece wierzytelności Banku, oraz składki ogniowej.

Wypłacone na rachunek dłużnika sumy na pokrycie jego należności będą przez Bank odeń ściągnięte przy spłacie rat pożyczkowych.

§ 26.

Wpisy hipoteczne, dokonane na rzecz Banku z tytułu pożyczek, udzielonych w listach zastawnych, stanowią zabezpieczenie wyłącznie dla tych listów, co w księgach hipotecznych winno być uwidocznione.

§ 27.

Określone przy przyznaniu pożyczki raty, któremi spłacona będzie pożyczka amortyzacyjna, obejmować będą kwoty na oprocentowanie i umorzenie kapitału. Ponadto dłużnicy uiszczać będą dodatek na administrację, w wysokości, ustalonej zgodnie z § 33, względnie inne dodatkowe opłaty, o ile będą one ustanowione przez przepisy, przewidziane w tymże paragrafie.

§ 28.

Od rat nieuiszczonych w ciągu 15 dni od terminu płatności, pobierane będą odsetki zwłoki w wysokości, ustalonej zgodnie z § 7 niniejszego statutu.

§ 29.

Jeżeli w ciągu 30 dni po terminie płatności raty zaległości nie zostaną zapłacone, Bank może przystąpić do ściągania zaległości drogą przymusową (§ 8).

§ 30.

Dłużnikowi przysługuje prawo przedterminowej spłaty długu w całości lub w części w gotówce lub w listach zastawnych, a to na warunkach, jakie określone zastaną w przepisach, przewidzianych w § 33 niniejszego statutu.

Ze swej strony Bank będzie uprawniony żądać zwrotu pożyczki względnie jej części bez względu na pierwotnie umówiony termin i bez względu na terminową spłatę rat w następujących wypadkach:

a) jeżeli pożyczka nie została użyta na cel, wskazany przy jej udzieleniu;

b) jeżeli w posiadłości zajdą takie zmiany, że nie będzie zapewniała wymaganego w statucie zabezpieczenia pożyczki;

c) jeżeli wszczęta została egzekucja nieruchomości, na której zabezpieczona jest pożyczka;

d) jeżeli nie są uiszczone składki ogniowe (premje asekuracyjne) od budynków, których wartość została uwzględniona przy przyznaniu pożyczki lub wreszcie

e) jeżeli nie zostały spełnione przez dłużnika inne warunki zastrzeżone pod tym rygorem przy udzielaniu pożyczek.

§ 31.

Odprzedaż części nieruchomości ziemskich lub parcelacja nieruchomości ziemskiej obciążonej pożyczką wymagają uzyskania zgody Banku. Zgodę swą Bank może uwarunkować przedterminową spłatą całości lub części pożyczki; również Bank może się zgodzić na przeniesienie długu na nowonabywców.

§ 32.

Wszelkie koszty, związane z udzieleniem przez Bank pożyczki ponosi dłużnik.

§ 33.

Stopy procentowe, okresy umorzenia, wzory listów zastawnych, ich nominalna wartość, terminy losowania listów zastawnych oraz wypłaty kuponów i wylosowanych listów, warunki ewentualnego zawinkulowania listów, sposób nadzoru nad umorzeniem i emisją, sposób tworzenia, wysokość i lokowanie funduszu rezerwowego, listów zastawnych oraz innych funduszów, związanych z emisją listów oraz bliższe warunki udzielania, spłaty i zabezpieczenia długoterminowych pożyczek, wydawanych w listach zastawnych, terminy płatności rat pożyczkowych, wysokość dodatku na administrację, jak również szczegółowe warunki emisji i umorzenia listów zastawnych ustalone będą w przepisach, uchwalonych przez Radę Nadzorczą Państwowego Banku Rolnego i zatwierdzonych przez Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

B. Działalność parcelacyjno-osadnicza Państwowego Banku Rolnego.

§ 34.

Państwowy Bank Rolny ma prawo przeprowadzić parcelację nieruchomości ziemskich zarówno nabytych na własność Banku, jak też powierzonych mu w komis.

Nabywanie majątków do parcelacji, jak też przeprowadzanie parcelacji i osadnictwa dokonywane będą na zasadach ustalonych przez Ministra Reform Rolnych na wniosek Rady Nadzorczej Banku.

§ 35.

W związku z parcelacyjną działalnością Państwowy Bank Rolny może:

a) administrować nabytemi majątkami we własnym zarządzie, lub oddawać je w dzierżawę w całości lub częściowo aż do czasu ich rozparcelowania;

b) przeprowadzać niezbędne meljoracje rolne, komosacje gruntów, likwidację serwitutów oraz podział wszelkiego rodzaju wspólnot gruntowych, zamianę gruntów oraz inne roboty regulacyjne;

c) dokonywać sprzedaży gospodarstw i działek gruntowych, powstałych przy parcelacji nieruchomości ziemskich;

d) udzielać pomocy osadnikom i nabywcom parcel gruntowych w pobudowaniu się i zagospodarowaniu przez wydawanie im na ten cel pożyczek, przez dostarczanie im materjałów budowlanych, gotowych budynków, inwentarza żywego i martwego, oraz innych środków produkcji rolnej. W tym celu Bank Rolny korzystać może z usług spółdzielczych społecznych instytucyj, ponadto może tworzyć własne agendy wytwórcze i handlowe oraz nabywać poręby leśne;

e) popierać urządzenia kulturalne i gospodarcze w osadach, powstałych z parcelacji nieruchomości ziemskich.

C. Organizacja drobnego kredytu rolniczego.

§ 36.

W celu popierania rozwoju i organizacji drobnego kredytu rolniczego, Państwowy Bank Rolny będzie:

a) zasilać kredytem rolnicze spółdzielnie kredytowe, względnie ich organizacje centralne, jak również ułatwiać lokatę wolnych funduszów tych instytucyj;

b) popierać tworzenie i działalność na obszarze b. zaboru rosyjskiego gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych, między innemi przez udzielanie tym kasom kredytu i ułatwianie im lokaty wolnych funduszów oraz udział w organizacji nadzoru i w uzgadnianiu działalności kas.

Państwowy Bank Rolny może w wykonywaniu swych, niniejszym statutem przewidzianych zadań i czynności, korzystać ze współpracy i współdziałania instytucyj, wymienionych w pp. a i b na zasadach, ustalonych przez Radę Nadzorczą Banku.

D. Inne operacje bankowe.

§ 37.

Państwowy Bank Rolny może dokonywać wszelkich operacyj bankowych, potrzebnych do osiągnięcie celów, wskazanych w § 3, mając na względzie przedewszystkiem potrzeby małych i średnich gospodarstw rolnych.

W szczególności do zakresu operacyj Banku należy:

1) udzielanie pożyczek w gotówce na podstawie zobowiązań dłużnych lub weksli zgodnie z §§ 44 i 45 niniejszego statutu;

2) skup weksli i innych zobowiązań, płatnych najpóźniej w ciągu 9 miesięcy, jak również i ich redyskonta;

3) udzielanie pożyczek terminowych oraz kredytu w rachunku bieżącym pod zastaw papierów o stałem oprocentowaniu, złota, srebra i kosztowności, towarów i produktów rolnych, oraz zastępujących je dokumentów, tudzież weksli depozytowych (kaucyjnych) a to zgodnie z § 39—43 niniejszego statutu;

4) przyjmowanie wkładów terminowych lub za wypowiedzeniem oraz wkładów na rachunki bieżące i przekazowe;

5) przyjmowanie na przechowanie za określoną zgóry opłatą wszelkiego rodzaju papierów wartościowych, dokumentów i kosztowności;

6) inkaso weksli, kuponów i innych dokumentów terminowych;

7) dokonywanie wypłat, wydawanie czeków, przekazów i akredytyw na rachunek osób trzecich w kraju i zagranicą;

8) kupno i sprzedaż na własny rachunek papierów państwowych i innych papierów pupilarnych oraz walut zagranicznych w monecie, banknotach i dewiach;

9) kupno i sprzedaż na rachunek osób trzecich wszelkich walut i papierów wartościowych.

§ 38.

Przyjmowane przez Bank do dyskonta weksle (§ 37 ust. 2) powinny być opatrzone co najmniej dwoma podpisami, uznanemi za dostateczne.

Bank nie jest obowiązany podawać powodów nieprzyjęcia weksla.

§ 39.

Zastaw papierów wartościowych odbywa się drogą złożenia ich w Banku przy deklaracji właściciela o poddaniu się warunkom, przez Bank ustanowionym.

Zastaw ruchomości odbywa się drogą przyjęcia przez Bank w naturze na skład lub też przyjęcia dokumentów, dostatecznie zabezpieczających praw oBanku do przedmiotu zastawu.

Uchwalony przez Radę Nadzorczą wykaz papierów wartościowyc horaz wykaz towarów i kosztowności, na które Bank może udzielać kredytu oraz stosunek procentowy pomiędzy maksymalną wysokością pożyczki, a wartością zastawu podlegają zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

§ 40.

Papiery zastawione w Banku nie podlegają aresztowi ani sekwestrowi zarówno za należności prywatne, jak skarbowe, oraz nie mogą być zaliczone do masy upadłości dłużnika, dopóki nie będzie zapłacona cała należność Banku.

§ 41.

Jeżeli przyjęta przy udzielaniu kredytu wartość giełdowa papierów danych w zastaw obniży się o ⅒ — dłużnik obowiązany jest złożyć, na żądanie Banku odpowiedni dalszy zastaw lub spłacić stosowną część kredytu. W przeciwnym razie, jako też w przypadku, gdyby zabezpieczony zastawem papierów wartościowych lub towarów kredyt nie został spłacony w umówionym terminie, Państwowy Bank Rolny ma prawo sprzedać zastaw w całości lub w części na giełdzie, nadwyżkę zaś, po zaspokojeniu własnej należności oraz kosztów sprzedaży, przechowuje jako depozyt do dyspozycji dłużnika.

Gdyby kwota, uzyskana ze sprzedaży zastawu, nie wystarczała na zaspokojenie pretensji Banku, dłużnik obowiązany jest pokryć pozostałą resztę pretensji.

§ 42.

Papiery wartościowe i przedmioty, przyjęte przez Państwowy Bank Rolny tytułem zastawu, mogą być za zgodą dłużnika przez Bank zastawione w innych instytucjach kredytowych na sumę i na termin, nie przewyższający wysokości i terminu kredytu, udzielonego na ich podstawie przez Państwowy Bank Rolny.

§ 43.

Zobowiązanie wekslowe, przyjęte na zabezpieczenie udzielonych przez Bank pożyczek terminowych lub kredytu w rachunku bieżącym (§ 37 ust. 3) powinny, stosownie do uznania Dyrekcji, albo:

1) posiadać dodatkowe zabezpieczenie w formie kaucji, z aintabulowanej na nieruchomości (§ 45) lub też

2) być opatrzone conajmniej dwoma podpisami, uznanemi za wystarczające (§ 38).

§ 44.

Państwowy Bank Rolny może wydawać pożyczki gotówkowe na zobowiązania dłużne:

1) wiejskim kasom gminnym pożyczkowo-oszczędnościowym, oraz spółdzielniom kredytowym,

2) poszczególnym rolnikom lub ich grupom za zabezpieczeniem hipotecznem albo za solidarną odpowiedzialnością przyjętych przez Dyrekcję Banku poręczycieli,

3) spółkom wodnym na przeprowadzenie melioracyj rolnych,

4) powiatom i innym związkom samorządowym za poręką właściwych samorządów na cele, związane z rozwojem drobnych i średnich gospodarstw rolnych.

§ 45.

Zabezpieczenie hipoteczne pożyczek gotówkowych (§ 37 ust. 1) powinno się mieścić łącznie z poprzedzającem je obciążeniem w ¾ wartości majątku, stanowiącego przedmiot zabezpieczenia, ustalonej podług niewygórowanego szacunku z tem, iż szacunek nieruchomości ziemskich oparty będzie na normach, jakie ustalone będą w przepisach, przewidzianych w § 21.

Ponadto uwzględnione być mają postanowienia, zawarte w §§ 24—25 niniejszego statutu.

§ 46.

Na przyjmowanie przez Bank wkłady wydawane będą dowody imienne.

Sumy złożone w Banku jako wkłady oraz na

rachunek bieżący nie mogą podlegać aresztowi ani sekwestrowi inaczej, jak drogą, określoną w ustawie postępowania cywilnego.

Stopę procentową dla wkładów ustanawia Rada Nadzorcza.

§ 47.

Państwowy Bank Rolny może uczestniczyć w kapitałach zakładowych organizacyj osadniczych, komasacyjnych, meljoracyjnych, przemysłowo-rolnych oraz wszelkich innych, przyczyniających się do powstawania i rozwoju drobnych i średnich gospodarstw rolnych (§ 3 ust. 3) o ile one:

1) nie mają celów spekulacyjnych,

2) rozwijają działalność ogólniejszego znaczenia,

3) współdziałają z Ministerstwem Reform Rolnych lub Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, bądź też z innemi organami Rządu,

4) zapewnią Państwowemu Bankowi Rolnemu dostateczny wpływ na bieg ich działalności i interesów.

Ogólna suma takich udziałów Banku nie może przewyższać 25% kapitału zakładowego Banku.

III. Administrowanie funduszami, powierzonemi przez Rząd.

§ 48.

Administrację poszczególnemi funduszami, przeznaczonemi do dyspozycji organów Rządu powierza Państwowemu Bankowi Rolnemu władza dysponująca danym funduszem za wiedzą Ministra Reform Rolnych.

IV. Rachunkowość, sprawozdania, rezerwy.

§ 49.

Rokiem administracyjnym Banku jest rok kalendarzowy.

§ 50.

Na sześć tygodni przed upływem roku administracyjnego Dyrekcja powinna przygotować i przedstawić Radzie Nadzorczej do uchwalenia preliminarz dochodów i wydatków Banku na rok następny. Uchwały Rady Nadzorczej winny być przedstawione najpóźniej na 3 tygodnie przed rozpoczęciem nowego roku administracyjnego Ministrowi Reform Rolnych, który je zatwierdza w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Takiemuż zatwierdzeniu podlegają kredyty dodatkowe na wydatki nieprzewidziane w budżecie.

§ 51.

Za każdy miniony rok administracyjny Dyrekcja sporządza zamknięcie rachunkowe oraz bilans Banku i przed upływem pierwszego kwartału następnego roku przedstawia je Radzie Nadzorczej (§ 59) i Komisji rewizyjnej (§ 68) do sprawdzenia. Rada nadzorcza sprawdziwszy zamknięcie rachunków i bilanse, uchwala wniosek co do ich zatwierdzenia oraz użycia czystego zysku lub pokrycia wykazanej straty i wnioski te przedstawią Ministrowi Reform Rolnych, który je zatwierdza w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 52.

Z czystego zysku wykazanego w bilansie przeznacza się co najmniej 30% na ogólny fundusz rezerwowy Państwowego Banku Rolnego oraz co najmniej 30% na zasilenie funduszu rezerwowego listów zastawnych Banku (§ 33), pozostałość zaś może być użyta na dalsze uzupełnienie tych funduszów, na zasilenie funduszów Ministerstwa Reform Rolnych na cele parcelacji, komasacji i osadnictwa na zasilenie funduszów dysponowanych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych na cele podniesienia kultury rolnej oraz na zasilenie innych fuduszów, związanych z działalnością Banku, wreszcie na remunerację dla Dyrekcji i personelu Banku.

Obowiązek uzupełnienia ogólnego funduszu rezerwowego ustaje z chwilą osiągnięcia przez ten fundusz wysokości równej kapitałowi zakładowemu.

V. Władze Banku.

§ 53.

Władzami Banku są: Rada Nadzorcza oraz jej Komitet Prezydjalny i Dyrekcja, organami zaś pomocniczemi są: Komisja Rewizyjna (§ 67) i Komitet Dyskontowy (§ 66). Zwierzchni nadzór nad działalnością Państwowego Banku Rolnego należy do Ministra Reform Rolnych, prawo kontroli finansowej służy również Ministrowi Skarbu.

§ 54.

W skład Rady Nadzorczej wchodzą:

a) Prezes, powołany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych i Vice-Prezes, powołany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Reform Rolnych, oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych;

b) ośmiu członków, powołanych przez Ministra Skarbu, w tej liczbie trzech w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych i trzech w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Minister Skarbu powołuje trzech zastępców członków Rady w tem jednego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, oraz jednego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezes, Vice-Prezes i członkowie Rady oraz ich zastępcy mianowani są na lat trzy.

Członkowie Rady Nadzorczej winni zaniechać takich czynności, których wykonywanie byłoby sprzeczne z obowiązkami członka Rady.

§ 55.

Zwyczajne posiedzenia Rady odbywają się co najmniej raz na dwa miesiące; nadzwyczajne — zwołuje Prezes Rady w miarę potrzeby z własnej incjatywy lub na wniosek co najmniej czterech członków Rady, bądź Dyrekcji Banku; powinno

być ono również zwołane na żądanie Ministra Reform Rolnych.

§ 56.

Do ważności uchwał potrzeba pisemnego zawiadomienia o posiedzeniu wszystkich członków Rady i obecności na posiedzeniu Prezesa lub Vice-Prezesa i co najmniej pięciu członków. Uchwały zapadają większością głosów. Przewodniczący głosuje narówni z członkami. W razie równości głosów przeważa zdanie za którem wypowiedział się przewodniczący.

Członkowie Dyrekcji Banku biorą udział we wszystkich posiedzeniach Rady Nadzorczej z głosem doradczym zwyjątkiem wypadków, gdy na Radzie omawiane są sprawy osobiste członków Dyrekcji oraz gdy nieeobecności członków Dyrekcji zażąda Rada.

Naczelny Dyrektor względnie wyznaczony przezeń Dyrektor przedstawia Radzie Nadzorczej wszelkie wnioski Dyrekcji.

§ 57.

Komitet Prezydjalny Rady Nadzorczej składa się z Prezesa i Vice-Prezesa Rady oraz trzech jej członków wybranych przez Radę.

§ 58.

Vice-Prezes i członkowie Rady Nadzorczej za udział w posiedzeniach i pełnienie swoich obowiązków otrzymują wynagrodzenie ustalone przez Ministra Reform Rolnych.

§ 59.

Do Rady Nadzorczej należy nadawanie ogólnego kierunku działalności Państwowego Banku Rolnego, piecza nad całością majątku Banku i funduszów mu powierzonych oraz kontrola i nadzór nad działalnością Dyrekcji.

W szczególności do zakresu działania Rady Nadzorczej należy rozpoznawanie i uchwalanie wniosków w przedmiocie:

1) projektów uzupełnienia lub zmiany statutu,

2) preliminarza dochodów i wydatków Banku (§ 50),

3) emisji listów zastawnych (§ 33),

4) zatwierdzanie sprawozdań i bilansów rocznych, przeznaczenie zysków lub pokrycia strat,

5) ustalania ogólnego planu działalności Banku i wytycznych dla Dyrekcji w zakresie finansowo-kredytowym i agrarnym,

6) otwieranie i zwijanie oddziałów, agentur i przedstawicielstw Banku,

7) wydawanie regulaminów, instrukcyj i wszelkich przepisów,

8) nabywanie nieruchomości na potrzeby pomieszczenia biur i personelu Banku, tudzież sprzedaży tych nieruchomości,

9 uchylania zarządzeń Dyrekcji, niezgodnych z ustawami, ze statutem Banku, z przepisami, lub z podstawowemi zadaniami Banku,

10) nabywanie nieruchomości ziemskich na parcelację,

11) ustanawiania kompetencji Dyrekcji i Komitetu Prezydjalnego Rady Nadzorczej w zakresie udzielania kredytów i lokowania kapitałów Banku w oznaczonych przez Radę Nadzorczą instytucjach prywatnych, oraz zatwierdzania planów eksploatacji i parcelacji majątków ziemskich,

12) przyznawania kredytów i lokowania kapitałów w instytucjach prywatnych o ile sprawy te przekraczają uprawnienia Dyrekcji (§ 64 p. f),

13) ustanawiania norm oprocentowania i stawek prowizyjnych dla operacyj Banku, w szczególności norm przewidzianych w §§ 7 i 46,

14) udziału Państwowego Banku Rolnego w kapitałach zakładowych organizacyj wymienionych w p. 3 § 3-go,

15) Komitetu Dyskontowego,

16) ustalania etatu (kategorji liczby stanowisk) pracowników Państwowego Banku Rolnego oraz wydawania szczególnych instrukcyj służbowych dla pracowników Banku, w granicach obowiązujących przepisów (§ 65),

17) innych spraw, przekazanych Radzie do zdecydowania czy zaopinjowania na mocy specjalnego zarządzenia Ministra Reform Rolnych lub przedłożonych przez Dyrekcję.

Uchwały w sprawie wniosków, wyszczególnionych w pp. 6, 8 i 13 wymagają zatwierdzenia Ministra Reform Rolnych przyczem do wniosków wyszczególnionych w pp. 6 i 13 w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Takiemuż zatwierdzeniu podlegają te z wniosków, które na mocy postanowień niniejszego statutu zastrzeżone są właściwości Ministra Reform Rolnych, bądź Ministra Skarbu, bądź wreszcie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 60.

Do zakresu działania Komitetu Prezydjalnego należy:

a) rozpatrywanie spraw i przygotowywanie wniosków na pełne posiedzenie Rady, o ile Prezes uzna tego potrzebę,

b) przeprowadzenie rewizji czynności Dyrekcji i stanu intresów Banku oraz składanie sprawozdań pełnej Radzie,

c) decydowanie — w wypadkach niecierpiących zwłoki — spraw, podlegających kompetencji pełnej Rady Nadzorczej z obowiązkiem zdania sprawy z tak powziętych decyzyj na najbliższem posiedzeniu Rady,

d) rozpatrywanie i decydowanie poszczególnych spraw, przedstawionych z zakresu ich kompetencji przez Prezesa Rady albo Dyrekcję Komitetowi Prezydjalnemu, względnie spraw przekazanych Komitetowi przez plenum Rady.

§ 61.

Prezes Rady Nadzorczej reprezentuje Bank wobec władz, pełni ogólny nadzór nad całą działalnością Banku, przewodniczy Radzie i czuwa nad wykonywaniem jej uchwał, ma prawo każdego czasu wglądać we wszystkie czynności Banku, badać jego książki, dokumenty i akty, przeprowadzać skontra kasowe, żądać wszelkich wyjaśnień i w miarę potrzeby do udziału w tych czynnościach powoływać rzeczoznawców lub członków Rady Nadzorczej.

Prezesowi Rady służy prawo zawieszenia uchwał Rady, które zdaniem jego wykraczają przeciw ustawom, statutowi Banku lub interesowi państwowemu. Zawieszoną uchwałę przedstawia Prezes Ministrowi Reform Rolnych.

Prezes Rady Nadzorczej wyraża swą opinję o kandydatach na stanowiska Dyrektorów i Vice-Dyrektorów Banku oraz Dyrektorów Oddziałów, jak również zatwierdza mianowanych przez Naczelnego Dyrektora prokurentów Banku.

Prezes Rady Nadzorczej ma prawo brać udział w posiedzeniach Dyrekcji z głosem doradczym.

Wykonanie uchwały Dyrekcji uznanej przez siebie za niezgodną z ustawami, ze statutem Banku lub z podstawowemi zadaniami Banku, Prezes Rady ma prawo wstrzymać do uchwały Rady Nadzorczej, która powinna być w tym wypadku niezwłocznie zwołana.

Prezes Rady otrzymuje stałe uposażenie z budżetu Banku, określone przez Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, za udział zaś w posiedzeniach Rady i Komitetu Prezydjalnego nie pobiera osobnego wynagrodzenia.

Vice-Prezes Rady Nadzorczej wstępuje w razie nieobecności Prezesa w jego prawa i obowiązki i otrzymuje przez czas ich pełnienia wynagrodzenie na tychże zasadach w stosunku do stałego uposażenia Prezesa.

§ 62.

Dyrekcję Państwowego Banku Rolnego stanowią mianowani przez Ministra Reform Rolnych po zasięgnięciu opinji Prezesa Rady (§ 61) Naczelny Dyrektor, Dyrektor-Zastępca Naczelnego Dyrektora, Dyrektorowie w ilości, ustalonej przez tegoż Ministra, oraz ci Vice-Dyrektorowie (zastępcy Dyrektorów), którzy zostaną powołani do składu Dyrekcji przez Ministra Reform Rolnych.

Nominacje wszystkich członków Dyrekcji oraz upoważnienia urzędników do podpisywania firmy Banku ogłaszane będą w Monitorze Polskim.

Naczelny Dyrektor mianowany będzie w porozumeiniu z Ministrem Skarbu, zaś jeden z Dyrektorów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Minister Reform Rolnych mianuje Vice-Dyrektorów (zastępców Dyrektorów) oraz Dyrektorów Oddziałów Banku w miarę potrzeby na wniosek Naczelnego Dyrektora.

Regulamin określi sprawy wymagające kolegjalnego załatwienia i uchwały Dyrekcji oraz niezbędny do tego komplet na posiedzenia Dyrekcji jak również ustali tryb jej urzędowania.

Członkowie Dyrekcji Państwowego Banku Rolnego nie mogą być równocześnie posłami bądź senatorami, ani zajmować żadnego płatnego państwowego, komunalnego, lub prywatnego stanowiska, ani też bez zgody Ministra Reform Rolnych uczestniczyć we władzach kierowniczych lub nadzorczych jakichkolwiek bądź przedsiębiorstw.

§ 63.

Emitowane przez Bank listy zastawne powinny być podpisywane przez dwóch Dyrektorów lub dwóch Vice-Dyrektorów (zastępców Dyrektorów) wszelkie zaś inne dokumenty zobowiązujące Bank będą podpisywane pod pieczęcią firmową przez dwóch Dyrektorów lub Vice-Dyrektorów (zastępców Dyrektorów) względnie przez jednego Dyrektora lub jednego Vice-Dyrektora (zastępcy Dyrektora) łącznie z jednym z urzędników, upoważnionych do podpisu za Bank (prokurentem) lub też przez dwóch prokurentów łącznie.

Za oddziały Banku będą podpisywać: Dyrektor Oddziału wraz z zastępcą lub prokurentem lub zastępcą Dyrektora z prokurentem względnie dwóch prokurentów..

§ 64.

Dyrekcja zarządza bezpośrednio sprawami Banku, zastępuje Bank wobec władz, sądów i osób rzecich, zarządza majątkiem Banku oraz samodzielnie decyduje i załatwia wszelkie sprawy, związane z działalnością Banku zgodnie z przepisami niniejszego statutu.

W szczególności do zakresu działania Dyrekcji należy:

a) zabezpieczenie prawidłowego biegu działalności Banku oraz ścisłe przestrzeganie wszelkich przepisów prawnych, rozporządzeń i instrukcyj,

b) przedwstępne rozważanie wniosków, przedkładanych Radzie Nadzorczej do decyzji,

c) zatwierdzanie planów eksploatacji majątków ziemskich, nabytych do parcelacji,

d) zatwierdzenie planów parcelacji majątków ziemskich w granicach uprawnień, przyznanych jej przez Radę Nadzorczą,

e) zestawienie bilansów, układanie budżetu oraz sprawozdań rocznych,

f) przyznawanie wszelkich kredytów w granicach norm, ustalonych zgodnie z p. 11 § 59,

g) bezpośrednie kierownictwo i nadzór służbowy nad personelem Banku,

h) wykonywanie spraw i czynności, powierzonych Dyrekcji przez Radę Nadzorczą w ramach obowiązujących przepisów.

Przyjmowanie i zwalnianie urzędników i pracowników Banku należy do Naczelnego Dyrektora z tem, iż nadanie prawa podpisu za Bank (prokury) wymaga zatwierdzenia Prezesa Rady Nadzorczej (§ 61 ust. 3).

§ 65.

Zarówno członkowie Dyrekcji, Vice-Dyrektorowie (Zastępcy Dyrektorów), jak też urzędnicy i pracownicy Banku otrzymują wynagrodzenie z budżetu Banku i będą powoływani do służby w Banku na zasadach, ustalonych w przepisach o służbie w Państwowym Banku Rolnym, wydanych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

Dyrektorowie, Vice-Dyrektorowie (Zastępcy Dyrektorów) i wszyscy stali funkcjonarjusze Banku składają przysięgę służbową, wzorowaną na rocie przysięgi, przepisanej dla urzędników państwowych.

§ 66.

W celu oceniania weksli przedstawionych Bankowi do dyskonta (§ 37 ust. 2 i 3) oraz w celu

udzielania opinji w przedmiocie zgłoszeń o kredyt, niezabezpieczony hipotecznie lub zastawem, może być utworzony z rozporządzenia Ministra Reform Rolnych Komitet Dyskontowy, składający się z trzech członków, powołanych przez Ministra Reform Rolnych, w tej liczbie jeden w porozumieniu z Ministrem Skarbu i jeden w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Do czasu utworzenia Komitetu Dyskontowego ocena weksli należeć będzie do Dyrekcji.

Tryb urzędowania Komitetu Dyskontowego określi regulamin.

§ 67.

Komisja Rewizyjna Banku składa się z pięciu członków, których powołuje Minister Skarbu, w tej liczbie jednego w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych i jednego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Członkowie Komisji powołani są na lat dwa i otrzymują wynagrodzenie za swe czynności z funduszów Banku w wysokości określonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych.

Członkowie Komisji Rewizyjnej wybierają z pośród siebie przewodniczącego i uchwalają wnioski zwykłą większością głosów. Do prawomocności uchwał potrzebną jest obecność przynajmniej trzech członków.

§ 68.

Komisja rewizyjna rozpatruje w pierwszym kwartale każdego roku bilans Banku i składa swe sprawozdania Mnistrowi Skarbu, podając je jednocześnie do wiadomości Ministrowi Reform Rolnych, Ministrowi Rolnctwai i Dóbr Państwowych oraz Prezesowi Rady Nadzorczej Banku Rolnego.

§ 69.

Komisja Rewizyjna może tak z własnej inicjatywy ,po uprzedniem porozumieniu się z Prezesem Rady Nadzorczej Banku, jak i z inicjatywy Prezesa Rady dokonywać w każdym czasie rewizji Banku i jego oddziałów. Komisja ma prawo żądać od Dyrekcji i Rady Nadzorczej wszelkich wyjaśnień i ma prawo przeglądania wszelkich ksiąg, dokumentów i korespondencyj Banku, jak też kontrolowania kas i skarbców.

§ 70.

W celu urzeczywistnienia prawa kontroli finansowej Ministra Skarbu nad działalnością Państwowego Banku Rolnego Minister Skarbu powołuje w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych swego Komisarza z pośród urzędników państwowych.

Obowiązki i uprawnienia Komisarza Ministra Skarbu bliżej określi pismo nominacyjne. W szczególności obowiązkiem Komisarza będzie:

1) czuwanie nad prawidłową działalnością Banku w zakresie kredytu długoterminowego i ścisła kontrola emisji listów zastawnych w granicach obowiązujących ustaw;

2) czuwanie nad prawidłową gospodarką Banku sumami lokowanemi przez Skarb Państwa;

3) uczestniczenie z głosem doradczym w posiedzeniach Rady Nadzorczej i Dyrekcji Banku;

4) kontrola ksiąg, dokumentów i kas Banku oraz współdziałanie z Komisją Rewizyjną.

Wynagrodzenie za swoje czynności otrzymuje Komisarz z funduszów Banku w wysokości oznaczonej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych.

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

538.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 czerwca 1925 r.

w sprawie zmian i uzupełnień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 roku o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Na mocy art. 11 i 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) dodaje się drugi ustęp o następującem brzmieniu:

„Lekarzom powiatowym po przesłużeniu 15 lat w polskiej służbie państwowej w VII stopniu służbowym może być nadany VI stopień służbowy, o ile wykazują oni dobrą kwalifikację służbową".

§ 2. W załączniku Nr. 1 do oznaczonego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany:

1) W dziale „Centrala" w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane" po stanowisku „Naczelnik Wydziału" dodaje się stanowisko „Radca Prawny", któremu w kolumnie „stopień służbowy" odpowiadają stopnie „VI — V — IV".

2) W Dziale „Urzędy i instytucje przy Prezesie Rady Ministrów" w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane" i „Stopień służbowy" skreśla się następujące pozycje wraz z odpowiadającemi im stopniami służbowemi:

a) Prezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej III,

b) Wice-Prezes rokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej olskiej IV,

c) Prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej IV,

d) Starszy Radca Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej V — IV,

e) Radca Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej VI — V,

f) Referendarz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej VIII — VII.

§ 3. W załączniku Nr. 3 do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące uzupełnienia:

I. Tytuł działu „Władze i urzędy podległe“ otrzymuje brzmienie: „Władze, urzędy i instytucje podległe“.

II. W dziale „Władze, urzędy i instytucje podległe“ dodaje się następujące stanowiska wraz z odpowiadającemi im stopniami służbowemi:

1) w Kolumnie „I kategorja. Stanowiska i tytuły do nich przywiązane“:

a) po stanowisku „Komisarz Rządu w Warszawie“ — stanowisko „Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu i Toruniu“, któremu wkolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IV“;

b) przed stanowiskiem „Dyrektor laboratorjum rybackiego na Helu“ stanowisko „Dyrektor Państwowego Zakładu Higjeny“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V — IV“;

c) po stanowisku „Wicewojewoda“ — stanowiska: „Wiceprezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu i Toruniu“ i Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu i Toruniu“, którym w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V“;

d) po stanowisku „Dyrektor Policji we Lwowie i Krakowie“ dodaje się stanowiska: „Dyrektor Państwowego Zakładu badania żywności i przedmiotów użytku“, „Kierownik Państwowej Szkoły Higjeny“, „Dyrektor Państwowego Zakładu badania surowic“, „Zastępca Dyrektora Państwowego Zakładu Higjeny“ i „Dyrektor Państwowego Instytutu Farmaceutycznego“, którym w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI — V“, oraz stanowiska: „Dyrektor Państwowej Szkoły Położnych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI“ i „Dyrektor Państwowego Zakładu Zdrojowego“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VII—VI—V“;

e) po stanowisku „Adjunkt laboratorjum rybackiego na Helu“ stanowiska: „Kierownik Oddziału Państwowego Zakładu Higjeny“, „Kierownik Filji Państwowego Zakładu Higjeny“, i Kierownik Oddziału Państwowej Szkoły Higjeny“, którym w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VII—VI“;

f) przed stanowiskiem „Konserwator“ stanowisko „Adjunkt zakładów służby zdrowia“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII—VII—VI“;

g) po stanowisku „Asystent pracowni rozpoznawczej“ — stanowisko „Asystent zakładów służby zdrowia“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII“.

2) W kolumnie „II kategorja. Stanowiska i tytuły do nich przywiązane“, do stanowiska „Technik (drogowy, wodny, mierniczy)“ dodaje się po słowie „mierniczy“ stanowiska „budowlany i laboratoryjny“.

3) W kolumnie „III kategorja. Stanowiska i tytuły do nich przywiązane“, po stanowisku „Adjunkt kancelaryjny“ — stanowisko „Laborant techniczny“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „XII—XI—X—IX“.

III. W dziale „Policja Państwowa (stanowiska specjalne)“ wprowadza się następujące zmiany:

1) w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“:

a) przy stanowisku „Komendant Główny“ w kolumnie „stopień służbowy“ zamiast „IV“ umieszcza się „IV—III“;

b) stanowiska: „Komisarz“ i „Podkomisarz“ wraz z odpowiadającym ostatniemu „VIII“ stopniem służbowym podlegają skreśleniu;

2) w kolumnie „III kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“ wprowadza się następujące stanowiska:

a) „Starszy przodownik“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „X“,

b) „Przodownik“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „XI“.

§ 4. W załączniku Nr. 4 do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

I. W dziale „Centrala“ w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“ po stanowisku „Naczelnik Wydziału“ dodaje się stanowisko „Inspektor Generalny“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“.

II. W dziale „Władze i urzędy podległe“ w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“:

1) po stanowisku „Konsul generalny I klasy dodaje się stanowiska:

a) „Minister - rezydent“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V — IV“;

b) „Delegat do Międzynarodowego Biura pracy przy Lidze Narodów w Genewie“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V—IV“.

2) Po stanowisku „Poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny III klasy“ skreśla się stanowiska: „Minister-rezydent“, „Zastępca Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku“ oraz „Radca legacyjny I klasy“, wprowadza się natomiast stanowiska:

a) „Radca Ambasady“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V“,

b) „Radca Poselstwa I klasy“ któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V“.

3) Po stanowisku „Konsul Generalny II klasy“ skreśla się stanowisko „Radca legacyjny II klasy“, dodaje się zaś stanowiska:

a) „Naczelnik biura Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“;

b) „Radca handlowy“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“;

c) „Radca dla spraw emigracyjnych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“;

d) „Radca biura Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI“;

e) „Radca poselstwa II klasy“ któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień VI.

f) „Sekretarz Ambasady“, któremu w kolumnie „stopeń służbowy“ odpowiada stopień „VI“.

4) Po stanowisku „Wicekonsul I i II kl.“ dodaje się stanowiska:

a) „Tłómacz dyplomatyczny (Dragoman) I kl.“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII—VII“;

b) „Referendarz biura Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII—VII“;

c) „Attaché Ambasady“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII“.

5) W kolumnie „II kategorja“ tegoż działu wprowadza się po stanowisku „księgowy“ stanowisko „tłómacz dyplomotyczny (Dragoman)“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IX—VIII“.

§ 5. W załączniku Nr. 5 do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

I. W dziale „Centrala“ w kolumnie „II kategorja. Stanowiska oraz tytułu do nich przywiązane“:

1) Stanowisko „Kontroler“ zastępuje się stanowiskiem: „Rewident“;

2) po stanowisku „Rewident“ wprowadza się stanowisko „Technik“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „X — IX —VIII“;

3) W kolumnie „III kategorja“ tegoż działu skreśla się stanowisko „Intendent“.

II. W dziale „Władze i urzędy i instytucje podległe“ dodaje się następujące stanowiska wraz z odpowiadającemi im stopniami służbowemi:

1) w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytułu do nich przywiązane“ po stanowisku „Radca“:

a) stanowisko „Kierownik działu w Instytucie badania broni chemicznej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“;

b) stanowisko „Adjunkt w Instytucie badania broni chemicznej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VII—VI“;

c) stanowisko „Asystent w Instytucie badania broni chemicznej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII —VII“.

2) W kolumnie „II kategorja“ tegoż działu skreśla się stanowisko „Kontroler“, a po stanowisku „Technik“ dodaje się stanowiska:

a) „Rewident“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IX—VIII“;

b) Asystent laboratoryjny w szpitalach i instytucjach naukowych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „X—IX—VIII“.

3) W kolumnie „III kategorja“ tegoż działu po stanowisku „Adjunkt kancelaryjny“ wprowadza się stanowiska:

a) „Laborant“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „XI—X—IX“;

b) „Magazynier w zakładach wojskowych“ któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „XI—X—IX“.

§ 6. W załączniku Nr. 6 do wspomnianego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

W dziale „Centrala“ w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“ dodaje się następujące stanowiska wraz z odpowiadającemi im stopniami służbowemi:

1) przed stanowiskiem „Dyrektor Departamentu“—stanowisko „Prezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „III“.

2) Przed stanowiskiem „Wiceprezes Pocztowej Kasy Oszczędności“:

a) stanowisko „Dyrektor Państwowego Monopolu Spirytusowego“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IV — III!“;

b) „Wiceprezes Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IV“;

c) „Prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „IV“.

d) „Starszy radca Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V—IV“.

3) Przed stanwiskiem „Inspektor ministerjalny“ dodaje się do stanowiska:

a) „Zastępca Dyrektora Państwowego Monopolu Spirytusowego“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V—IV“;

b) „Generalny Inspektor fabryk tytoniowych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V—IV“;

c) „Generalny Inspektor Ministerjalny“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V—IV“;

d) „Delegat Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „V“.

4) Przed stanowiskiem „Referendarz“ dodaje się stanowisko „Radca Prokuratorji Generalnej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“.

5) Po stanowisku „Referendarz“ dodaje się stanowisko „Referendarz Prokuratorji Generalnej“, któremu w kolumnie „stopień służbowy odpowiada stopień „VIII—VII“.

§ 7. W załączniku Nr. 9 do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

26 czerwca 1924 r. w dziale „Władze, urzędy i instytucje podległe“ w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“ wprowadza się następującą zmianę:

Zamiast stanowiska „Zarządca stad i stadnin państwowych“, które podlega skreśleniu, wprowadza się stanowisko „Kierownik stad i stadnin państwowych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VIII—VII“.

§ 8. W załączniku Nr. 10 do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany:

1) W dziale „Centrala“ w kolumnie „I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“:

a) przy stanowisku „Wicedyrektor poczt i telegrafów“ w rubryce „stopień służbowy“ umieszcza się „V—IV“;

b) po stanowisku „Naczelnik Wydziału“ wprowadza się nowe stanowisko „Inspektor Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów“, któremu w rubryce „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V“;

2) w dziale „Władze i urzędy podległe“ w kolumnie „II kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich, przywiązane“ przed stanowiskiem „Naczelnik rachuby“ dodaje się stanowisko „Naczelnik wydziału rachunkowego poczt i telegrafów“, któremu w rubryce „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VII—VI“.

§ 9. W załączniku Nr. 13 do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r. wprowadza się następujące zmiany:

1) w dziale „Centrala w oklumnie I kategorja. Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane“ skreśla się stanowisko „Prezes Trybunału ubezpieczeń społecznych“.

2) W dziale „Władze i urzędy podległe“ przed stanowiskiem „Dyrektor okręgowego urzędu ubezpieczeń“ dodaje się stanowisko „Prezes Trybunału ubezpieczeń społecznych“, któremu w kolumnie „stopień służbowy“ odpowiada stopień „VI—V—IV“.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Minister Spraw Zagranicznych
Al. Skrzyński.

Minister Spraw Wojskowych:
Sikorski.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
F. Sokal.

(Dz. U. R. P. z 9.VII. 1925 r. Nr. 67, poz. 470).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 29737. 29. VII. 1925 r. 6.000.